ښایست

لنډې کیسې

صفیه حلیم

۱ .د ببو کور

۲ .بابا

۳ .تاویز

۴ .ښایست

۵ . د نیکه بابا بنګله

۶ .نرسه

۷ .څواک

۸ .د ژبې خرپ

۹ .یواځې شیبې

۱۰ .نیمګړې کیس

۱۱ .پلار مور او لور

۱۲ .د شیشې ګیلاس

۱۳ .سینما

۱۴ .پوښتنه

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دببو کور

هلته به هر وخت يو شور وو، داسی شور لکه چې د واده په کور کې وي. د ماشومانو چغې، د ښځو خنداګاني ، د سړو خبری... بس د ببو کور يو جنت وو. د کلی په مينځ کې د ويالی په غاړه دا کور په څو جريبه مزکه کې جوړشوی وو. د يو سردالان کې به خلکو خبری بل سرته نه اوريدی. د ببو هر يو ځوی چې واده کوو نو هغه له به يې يوه کوټه او يو دالان جوړ يدو .

د شپږو زامنو او څلورو لوڼو نه علاوه په کور کې څو تنه سپين ږيری او يو څو سپين سری هم اوسيدی چې د ببو د خپلوانو نه وو. ماشومان نه وو خبر چې دوی د ببو سره څه خپلوی لرله خو د هغوی کيسو به ورله خوند ورکاوو. د کور په انګڼ کې د توت او د انارو ونې وی. د لوی ديوال سره د انګورو تاکونه وو چې د اوړی په غرمو کې به ورلاندی ماشومانو لوبې کولې. او د مشرانو نه په پټه د انګورو تروی پاڼې او يا خام انګور به يې خوړل. کله کله به يو سپين ږيري سړي هم هلته کټ واچوو او د څپر تر سوری لاندی به يې خوب کوو.

د ببو د کور دروازه نه وه. بس يو لوی در او د هغی مخی ته وړوکی خام ډيوال وو چې ښځی به د هغی شاته ودريدی او کله به يې د هګيوال او کله دبنجاری نه شيان پلورل. د اوړی د غرمی به چې په پټو کې لو کيدو او د کور ټول غړی به هم هلته وو پدی کور کې به يو څو شيبو لپاره خاموشي شوه. يوه زړه انا به په دالان کې ناسته وه او ځان ته به يې ببوزی وهلو. پدی محال به دومره چپتيا وه چې د مچانو بنګا به هم نه اوريدل کيده. بيا به يو مچ را والوتلو او بنګ به يې وکړ. د مازديګر په تناره کې به د چم ګاونډ ښځو خپلی ډوډی پخولی. شپې د ډيوې او د هری کين په رڼا کی به ښځو څرخی ګرځولی ، ټپی به يې ويلی . ماشومانو به پټ پټونی کولې او سړي چې به د حجری نه دې کور ته راتلل نو په لاسونو کې به يې بلې شونټۍ نيولې وې. د ببو په کور کې کله کله جنګ هم وشو يو ماشوم به بل د لاسه شی وتښتوو، منډی ترړی شور ماشور به جوړ شو. ځوانی مرګ، بی حيا، سوډر او دغسی نورالفاظ به ماشومانو زده کړل. ميندو به يو بل ته پيغورونه او سپکی وويلی ، خو لږ وروسته به بيا ټول ارام او خپل کارونه به يې کول. د ببو په کور کې ددنيا هر څه وو. هغه دنيا چې ډيره وړه او حاجتونه بې ډير محدود وو. ستنه، تار، قيچي (بيتی) د ګنډلو ماشين، د شيشی ګيلاسونه، چيني لوښي، د ميسو پتنوس او دا هغه شيان وو چې د کلی د هر کور پر هری غنم ښادۍ کې به خلکو د ببو نه په پور ووړل.

بيا يوه ورځ د ببو مشرزوی خليل دوبۍ ته د تللو فيصله وکړه. دی په ښار کې د يو مستری سره د موټرو د پرزو جوړولو او د ويلډنګ کار زده کړی وو. په دوبۍ کې د داسی کسب ګرو ضرورت وو. خليل خوشاله وو خو ببو وارخطا وه. هغه په خپل ټول ژوند کې ښار ته يو څو واری تللی وه. دا هم نه وه خبره چې نړۍ څومره لويه ده، پکی څومره خلک وسيږی. په کومه ورځ چې خليل روانيدو ببو په کور کې لوی خيرات کړی وو. ډير خلک راټول وو. دببو امړيندو اخوا د يخوا منډی وهلی او په ميلمنو ګرځيدی، خو ببو په يو کټ ناسته وه. د کلی ښځی به راغلی او يو څو شيبی به دی سره کيناستی. چا به ورله مبارکی ورکړه، چا تسلی او چا به ورسره وژړل خو ببو غلې ناسته وه ، هيڅ خبرې يې نه کولی. د خيرات ډوډۍ وخوړل شوه او د ببو په کورکې يوه شيبه خاموشي شوه. د خليل بکس په يوه ټانګه کې کيښودل شو، هغه د خپلی غاړی نه د ګلونو څو اميلونه لری کړل چې خويندو ورته راوړی وو. بيا د وروستی ځل لپاره د ببو سره جوخت کيناستو. هغی ته يې تسلی ورکړه چې شپږ مياشتی وروسته به په چوټۍ راځي خو ببو هم هماغسی غلې ناسته وه. د کور سپين ږيری راټول شول ، يوی ښځی د خليل په سر قران ونيولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده د وروستی ځل لپاره د مور پښې ښکل کړی. ببو ورته په سر لاس کېښود یو څه دعایي وکړه خو دومره په ټيټ غږ چې هيچا نه اوريده. خليل د ورونو او د ماشومانو په بدرګه له کوره ووتلو. يو چا ډک جام اوبه ورپسی وروشيندلی .
ټولی ښځی د ببو کټ خوا او شا ته کيناستي، څوک په زمکه او څوک په نورو کټونو خو ببو نه ژړل نه يي څه ويل. بيا نوری ښځی خپلو کورونو ته ولاړی او د کور ښځو لوښی لرګي راټول کړل، د ببو ګيرچاپيره د ژوند کاروبار بيا پيل شو خو هغه همدغسي په کټ ناسته وه. يو چا ورته وويل "ببو د مازيګر مونځ به درنه قضا شي" خو ببو بيا هم را پا نسيده، د خليل ښځی ورته پام شو. خواښي ته ورنږدی شوه او دی وليدل چې د هغی په بانړو يوه اوښکه لکه د ملغلری پرته وه. سترګی يي دروازی ته نيولی وي امږور يي لاس ونيولو او ورته يي وويل "ببو راپاسه" خو ببو لکه چې يوې بلې دنيا کې وی، له سترګو يي دوه اوښکی راتوی شوي او په يوې سلګی يي وويل "د ببو کور وران شو."

بابا

زه د ګنډلومشين ته ناسته يم. د لور کميس مي ايله د مشين ترغاښ لاندې ايښی دی، چې د نګارې غږ اورم. زه يوه شيبه غوږ نيسمه، نګاره په قهر شوه. اوس يي غږ نور هم لوړشو. زه پوهيږم چې نورګنډل نه شم کولی. بابا لکه چې بيا نن کوم شی خوړلی دی، زما دا اندازه څکه سمه ده، چې له تيرې مياشتې راهيسي کله د نګارې او بابا ناندری پيل شي، نو زه هم په کې د روغي جوړې لپاره ورغوښتل کيږم .
نور کله د نګارې په کور کې ډېره خاموشي وي. يوازې د بابا غږ اوريدل کيږي. نګاره او د هغې بچيان په ټيټ غږ خبرې کوي، خو کله چې بابا له بازاره څه خوړلي وي، بيا نو د هغه غږ څوك نه اوري، يوازې نګاره لګيا وي. هغه زما د ماما لورده، کونډه ده، د دريو اولادونو سره د مور او پلار کره اوسيږي. زموږ او د ماما کورونه ديزوال په ديوال دي. يوه وړه کړکی د دواړو کورونو ترمنځ لکه د ميږي لار ده، چې ښځې او ماشومان ترېنه اخوا دېخوا دانګي .
ماما ته موږ ټول بابا وايو او بابا د معدې تکليف لري. ډاکټرانو ورته ويلي دي چې نرم خواړه به خوري. زيات غوړ، مرچ مساله او د بازاري خواړه ورباندې بند دي. نګاره د بابا يواځينی لورده او په يوې بهرنی اداره کې کار کوي. بابا د سرکاري نوکری نه ګوښه شوی دی، اوس د اوياوو کالو دی، د معدې له تکليف پرته نورصحت يي ډېر ښه دی. خو نګاره تل د پلار په اړه خواشيني وي. بابا څو واري د معدې د پرهرد لاسه په روغتون کې داخل شوي و.
کله کله يي د معدې تيزابيت دومره ډېر شي چې د درد له لاسه بې شيمي وي. نګارا ورته د چرګ ساده ښوروا پخوي. له ښاره ورته رنګارنګ بسکيټ راوړي، الوګان ورته ایشوي، ميده کوي او بيا لکه د ماشوم بابا ته په خپلو لاسونو ډوډی ورکوي. مامي پخپله د لاسونو او پښو د درد له لاسه په کور کې ډېر څه نه شوی کولی .
بابا د چکر په پلمه له کوره وځي، کله له شاکرحلواي نه حلوه پوري اخلي. همَلته د دکان ډډې ته جوړ دکانچې کښيني او خوري يې، کله د عبدالکريم له هټې يوه لويه رکابۍ د لوبيا اخلي. ښه د ليمو اوبه، سره مرچ او مالګه ورباندې واچوي او خوري يې. جانباز نانوای هره جمعه کله پخوي، په دې ورځ بابا ځان پټ له کوره باسي او لږ تر لږه د لسو روپو کله ارو مرو خوري، چې ښه غوړ او مرچ مسالې هم په کې وي .
د نګارې درې واړه ماشومان د بابا څارنه کوي، خو بابا له ډير چلونه ورځی. هغه دی د نګارې غږ راپورته شو. ما ته اوازونه کوي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

..."یا درخانۍ!... ته راشه!"
زه ګنډل پرېږدمه او ورځمه، چې روغه وکړمه، له کړکۍ دانګمه، له غولي برنډې او له برنډې کوټې ته ورځمه... بابا یوې خوا ته پرقالین ناست دی، سر یې ځوړند دی او مخ یې مسکین ښکاري. د نګارې واړه د برنډې له کړکۍ دننه کوټې ته پټ- پټ ګوري. ما مې پر کټ ناسته ده او په زوره زوره ځان ته ببوزي وهي، سره له دې چې پکه ورته لګېدلې ده. نګارې لوپټه غورځولې، مټې یې رانغښتې دي او په ټوله کوټه کې ناکراره یوې او بلې خوا ته ګرځي. زه خبره یمه چې نګاره په داسې وخت کې سخت په قهر وي. زه ورځمه له بابا سره کښېنم او ترې پوښتمه:
"بابا! بیا دې څه خوړلي دي؟."
بابا سر راپورته کوي او زما خبره لا نه وي پوره، چې وایي :
"هېڅ... والله که هیڅ مې خوړلي وي ."...
بیا غږ ټیټ کړي او دویمه جمله د شونډو په منځ کې وایي :
"ناحقه راباندې په قهر ده."
بیا ورو غونډې د سترګو په کونج کې نګارې ته ګوري. نګاره لکه د زمرۍ راتاوېږي او په لوړ غږ وایي :
"اوس د ډوډۍ وخت دی، بابا ته وایه چې ولې ډوډۍ نه خوري."
زه بابا ته ګورمه. دی وایي :
"تا د معدې تکلیف نه دی تیر کړی... ډوډۍ مې زړه ته نه کېږي."
نګاره بیا راتاوه شي: "ښه... یو ساعت وړاندې د جمشیدي پکوړو ګاډۍ ته څوك ولاړ و."
بابا ژر ناره کړه: "زه خو هسې هلته ولاړ وم. یو پخوانی ملګری مې ولیدو، دهغه حال مې پوښتلو."
نګاره ځان پر یوه کرسۍ راغورځوي او وایي: "زه د شاخوبانې ترور پوښتنې ته ورغلې وم، له هغه ځایه ژر راوتلمه، چې د ډوډۍ ناوخته نه شي. ما په خپلو ګناه ګارو سترګو ولیدل چې بابا د پکوړو له ګاډۍ سره جوخت ولاړ و."
بابا سر نور هم ټیټ کړ. دومره چې زماورباندې زړه وسو. د هغه په دفاع کې مې وویل :
"د ګاډۍ سره ودرېدل خو دا مانا نه ورکوي، چې بابا به ارو مرو پکوړې هم اخیستي او خوړلي وي.
بابا چې خپل د مدافع وکیل ولید، نو یو څه زړور شو، سر یې راپورته کړ او وایي :
"دغه خبره خو زه هم ورته کوم، چې زه مازې هلته د خپل ملګري حال پوښتلو ته ولاړ وم ."
نګاره یو څه ارامه کېږي. وایي: "ښه، که پکوړې هلته نه دي خوړل شوي، خو کور ته راوړل شوي دي ."
بیا په چیغه خپلې وړې لور ته غږ کوي:
"نورینې! دلته راشه... بابا نن څو پکوړې درکړې وې؟."
د درې کلنې نورینې په غټو غټو سترګو کې هم ویره ده او هم پرېشاني. دا پوهېږي چې د راز په ویلو او نه ویلو دواړو کې تاوان دی. په منډه راځي او زما په غېږ کې ځان پټوي. بیا وایي :
"بابا دوه پکولې لاته لاکلې وې."
د نورینې ځواب د یوه ډیپلومات ځواب و. دا له موره وېرېدله، په داسې وخت کې د بابا دفاع ورته عبث کار ښکارېده. هغې داسې فکر کاوه، چې پکوړې بد شی دی، د بابا لپاره؛ خو دا یې نه ویل چې دې له پکوړو سره څه وکړل؟.
نګارې توره وبرېښوله او ویې ویل :
"بابا دوه پکوړې چې نورینې ته ورکولې، نو څه شرط یېورباندې ایښی و؟."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا پوښتنه هغې له خپلو دوو زامنو وکړه چې له کړکۍ يې پټ- پټ راکتل. هغوی تر نوريني زيات ډيپلوماتان وو. ژر يې له هاغه ځايه پښې سپکې کړې .
د نګارۍ شاهدان لاړل، نو هغه يو څه سترې معلومېده. بابا هم حوصله موندلې ده. فکر کوي چې جنګ پای ته رسيدلی دی. اوس هڅه کوي چې له کوټې ورو غونډې ووځي. په دې کې نابېره وړه نورينه زما له غيږې ناره کوي :
''بابا لاته ويلي وو، چې ادې ته مه وايه، بيا ما پکولې وخوللې.''
''هی هی! لعنت دې وي د ماشوم په عقل''. دا خبره ما له ځانه سره وکړه. نګارۍ لږه دمه کړې وه، له تازه دم ځواب سره بيرته رابېره شوه :
''دا يې لا بله بده... هم له مرچو ډکې پکوړې خوري، هم زما لور ته رشوت ورکوي او هم بيا په دروغو يې هم اموخته کوي.''
او له دې خبرې سره د هغې سترګې له اوښکو ډکې شوې .
ما مې په دې وخت کې بهر برنډې ته وتلې وه، د لور له غږه پوهيږې چې دا زهيره ده. بيا رادننه کيږي، ببوزی يې په لاس کې دی او پرمخ يې داسې علامه ده چې بابا هم پر دې ببوزی ووهي.
خو يو څه د هغه د سپينې ږيرې، يو څه زما د موجوديت او يو څه د پخوانۍ مينې له کبله مجبوره کيږي، لاس نيسي، کښيني او راته وايي :
''د دې سړي همدغه حال دی. نه په خپلې ګټې دی او نه تاوان، خيټه يې په لاس کې نيولې وي. اوس لږه شيبه وروسته به يې د درد له لاسه ټول کور په سر اخيستی وي. همدغه نګاره بيا ورته دارو درمل کوي. پرون يې هم په بازار کې سموسې خوړلې وې، کرۍ شپه يې په ويښه تيره کړه.''
نګارۍ تر اوسه ډېرې په حوصلې جنګ کاوه او ميدان يې ګټلی و. خو د مور په خبرو يې لکه چې زړه راډک شو. وايي :
''ما ته د سړي د مرګ نه وروسته درې اولادونه نه دي پاتې، زه د څلورو ماشومانو مور يم او دا يو په کې تر ټولو زيات رنځ راکوي .''
اشاره يې بابا ته وه. زما مخامخ پر غالۍ کښيناسته او وايي :
''هره ورځ همدغه حال دی، کله د جمعه ګل د دکان نه کباب وخوري، کله يې اېشېدلي وريږي خوړلي وي، هاغه بله ورځ يې چولې (نخود) خوړلې وې .
بابا ته ګورمه، اوس يې بيا سر ټيټ نيولی دی. د خجالت او جرم له احساسه په ډک غږ وايي :
''تاسو به باور نه کوئ... زما غونډې د زړو خلکو حافظه ډېره کمزورې شي... ما نه خو هير وو چې ډاکټر راته ويلي دي...: بس کله چې وږی شم، هر شي ته مې زړه کيږي. نن د پکوړو د ګاډۍ له خوا نه تيريدم، يو لږ مې واخيستې، چې په کور کې به يې ماشومانو ته ورکړم. يو دوه دانې مې دې وړو ته ورکړې، ما ايله څکه کړې ده. ډېر مې نه دي خوړلې، خوله مې پيکه وه... زيات مرچ او مسالې پکې نه وې.''
د بابا دا اعتراف د نګارۍ دوو زامنو هم لکه چې اورېدلی و، ګورمه چې له نيمې وازې کړکۍ نه يې سرونه رابښکاره شول، اوس ټول نګارۍ ته ګوري. هغه له خپله ځايه راپاځيږي او اعلان کوي :
''اوس که په دې کور کې هرڅوک ناروغيږي او که مري... زه يې ډاکټر ته نه شمه بيولای. څوک دې په جمشيدي پکوړو والا پسې ورشي، چې امبولانس راولي. زه له ژونده بيزاره يم. شپږ ورځې په دفتر کې کار کوم، په اوومه ورځ مې زړه غواړي چې ارام وکړمه. خو هره جمعه همدغسې په ناندريو کې تيريږي.''
نګارۍ دا ټولې خبرې په تللو کې وکړې... نوريني زما غېږه پرېښوده او اوس په خپلې مور پسې منډې وهي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا هم دلته پر غالۍ وغزېږي، مامي ورته ببوزی وهي. زه خبره نه يم چې که د بابا په خيټه کې درد وشو، نو نګاره به ورته له خپلې کوټې رامنډې کړي. د درملو غم به يې کوي. زه په دې هم خبره يم چې سبا ته بابا د جمعه ګل د دکان کباب خوري، يا به له شاکر حلوايي نه متايي، يا لوبيا... بابا نه منع کيږي.

تاويز

هاشم د ښاري سروېس نه په بيره ښکته شواو غوښتل يې چې دسړک پورې غاړې ته ولاړشي خو نابېره... شاته نه چا ورباندې غږ وکړو"وا خانه... تاته وايم... ودرېږه... دابټوه دې واخله." هاشم هيڅ نه اورېدل، په ده تادي وه خو بل کس ورباندې چيغې کړې..."استاده پټاکې دانه دې هيره کړې ده" هاشم شاته وکتل... يو بل تن ناره کړه.... ودرېږه.... بکسه درنه پاتي ده.
هاشم ددې خبرې په اورېدو د تخر په جيب لاس ووهلو او بيا يې روان بس ته وکتل يو سړی د بس دکړکۍ نه نيم بهر راځوړند و،نورو سورليو ډرايور ته چيغې وهلې چې ايسار شه... که نه دا ښاري بسونه خو دباد په اس سپاره منډې وهي،له کړکۍ نيم بهر راوتلي کس په يو لاس کې د هاشم وړه بټوه نيولې وه،او چې دی ورنږدی شو هغه په زوره زوره لګيا و"په بس کې ويده وې نو اوس خو راويښ شه... داځلې درسره بخت ياري وکړه زما ورته پام شو که نه دا ښار د غلو ډک دی."
هاشم دسړي دلاس نه خپله بټوه واخيسته اولايي دتشکر او مننې جمله په خوله کې وه چې بس ګړندی شو او د نورو خبرو پر ځای سړي ته لاس وخوځوو. ده بټوې ته کتل . په دې مياشت کې دا دويم ځل و چې دهاشم نه بټوه پاتې کيده او نورو خلکو ورپسې رازغولې وه. دی دسړک نه پورې غاړې دخپل دفتر دلويې ودانۍ په لورې روان شواوچرت يې وهو چې ده خو دخپل ځان نه زيات دبټوې ساتنه کوله اوس ورباندې څه چل شوی و؟ داسې نه وه چې په دې بټوه کې ډېر مال و،او يا دا چې بټوه قيمتي وه. هاشم په يوه دفتر کې منشي و او دا بټوه يې ديو ګاډي والا نه په لسو روپو اخيستې وه.
دمياشتې په سر کې به يې دتنخوا ټولې پيسې دخپلې مور په لاس کېښودې او هره ورځ په يې له هغې د لارې کرايه اخيستله،دبټوې په يو جيب کې به يې ماتې پيسې وې،په بل کې شناختي کارډ دريم چې زنځير يې لاره په کې دلسولسو دوه نوټونه و،او دا يې د ډير بد وخت لپاره په کې ساتل. د هغه وخت لپاره چې ده يې اندېښنه لرله، ناوخته له دفتره راوتل،په خوشې لاره کې بې سورلۍ پاتې کيدل او ناڅاپه ناروغي.
دزنځير دجيب دلاندې يو بل پټ جيب دی چې په لومړي نظر هيچا ته نه ښکاري،او هم په دې جيب کې د هاشم لپاره تر ټولو ارزښتناکه شی بند و،دا دکاغذ يوه وړه ټوټه ده چې ورباندې څو جملې ليکلې دي دا کاغذ هغه ته ورمې ورکړی و.
هاشم په مهاجرت کې دښوونځي سبق پوره کړی و،او اوس بيرته چې خپل کلي ته راستون شو، نو دکونډې مور په وينا په ښار کې يې ځان له نوکري پيدا کړه، دکلي ځينې خلک بيلا بيلو ملکونو ته مهاجر شوي و. دهاشم دوړوکي کور ترځنګ داحسان کاکا پخواني کورته هم دده دوه زامن بيرته راغلي و. نور لاتراوسه په نوروهيوادونو کې وو، په دې کلي کې ډېره موده وروسته د واده نغاره غږېدله، او د هاشم مور هم دنورومېلمنو په څير داحسان کاکا د کشرځوی واده ته ولاړه. هلته يې دومره پيغلې جينکۍ وليدې چې د هاشم د واده د ارمان يې بيا په زړه کې جوش ووهلو.
خوپه دې ورځو کې دهاشم په دفتر کې يوه نوې جينۍ دکار لپاره راغلې وه،هسې خو هلته ډېرو ښځو کار کاوو،خو دا جينۍ ښايسته وه نوم يې بل څه وخو هاشم به ورته ورمه ويل،ځکه د هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مېز به هره ورځ د تازه ګلاب یا نور خوشبویي لرونکي ګلونه ایښي وو،داسې برېښېده چې په کور کې یې ډېر بوټي وو،په دفتر کې نور سړي هم دوړمې نه تاوېدل راتاوېدل خو دهاشم په زړه کې دهغې لپاره زورروره مینه پیداشوه. دومره زوروره چې یوه ورځ مور ورته دواده خبره وکړه نو ده ورته وویل"زه لاواده نه غواړم" بیا نو هره شپه دهاشم دمور پوښتنې ډېرېدې. په سر کې به یې ورته نصیحتونه کول چې وخت بیرته نه راګرځي، دی اوس دېنځویشتو کالو و،دده همځولي ټول دري اوځلور اولادونه لري. بیا به یې نصیحت په پوښتنو بدل شو"څوک دې خوښه ده. ولې یې رانه پټوې؟ که غواړې د جینۍ کور ته به ورشو". څو اوونۍ تیرې شوې نو مور ورباندې جذباتي فشار راوړ، هاشم به کورته راغی نو مور به یې په کټ پرته وه،څه خاصه ناروغي به یې نه وه،بس کله د پښو د درد او کله دلاسونودخوږېدو فریاد به یې کوو. هاشم به هره ورځ په خپلې بټوې کې یوځلې لاس وهلو،هغه وړوکی کاغذ به یې ترېنه راویستلو په دې لیکلې جملې به یې ولوستې موسکی به شو،بیا به یې لکه دیو تاویز دبټوې په پټه خانه کې کېښودو،او په چرتونو به شو چې مور ته څه ووای.

دهاشم په دفتر کې به دډوډۍ نه وروسته ځینو کارکونکو لمونځونه کول،ځینو به چې له کلي راتلل په ښار کې دضروري کارونو یا سودا لپاره منډه کړه،هاشم به هم کله-کله بازار ته ورچکر شو. په بازار کې به یې رنګارنګ شیان لیدل اوپه تصور کې به یې وږمې ته اخیستل.

تر اوسه ده دوږمې سره ډېرې کمې خبرې کړې وې،هغې به دنشریاتو په برخه کې کار کاو. هاشم دا هم نه غوښتل چې ددفتر نور خلک دې دده په احساساتو خبر شي. هغې دوږمې بدنامي هم نه غوښتله، خو یوه ورځ ورته خدای موقعه برابره کړه. ددوی همکار زیارت ګل ټولو ته د واده بلنه ورکړې وه. میلمستیا په یو ریستورنټ کې وه اودمازدیګر دچایو نه وروسته هغه کسان چې په لرو سیمو کې اوسېدل راپاڅېدل. هاشم هم غوښتل چې کلي ته ولاړ شي، په دې ډله کې وږمه هم وه،ددفتر ګاډي دوی ځای پر ځای ښکته کول، هاشم د وږمې سره خبرې کولې خو هغه غلې وه.

د وږمې کور په یوه تنګه کوڅه کې وه،او ګاډی نور دننه نشو تللی، په دې وخت کې هاشم دګاډي نه ښکته شو او وږمې ته یې وویل"که غواړې زه به درسره ترکوره ولاړشم"اوس کوڅه تیاره وه. وږمې ورته دمننې یو څو جملې وویل اوهاشم ورسره روان شو. د ده زړه دخوشحالۍ نه په ټوپونو و، ډرایور ته یې دانتظار ویلي و، خو دا هیله یې پیدا شوه چې که وږمې راته دکښیناستو یا د چایو ست وکړو نو دی به اورمرو ورکره ایسارېږي. وږمه په لاره کې هم خاموشه وه، یو وړې لرګینې دروازې مخې ته ټغرځوړند و، وږمه هلته ودرېده او هاشم ته یې وویل"بس ستاسو ډېره مننه دا زما کور دی" دا یې وویل او دروازه یې ټیله کړه نو هغه خلاصه وه. تر څو چې هاشم ورته خدای په اماني ویل وږمه د ټغر شاته بیا ورکه وه.

په تیاره کوڅه کې هاشم ډېر نا هیلی روان و، په زړه کې یې دا ټپه وګرځیده.

ماته دې څه ویل مانه هیر شو
ماته هغه خبره بیا وکړه مئینه

دی نه پوهیدو چې وږمې ته څرنګه دزړه حال ووایي، په بټوه کې ایښی کاغذ هغه ته ډېرې هیلې وربښلې خو مخامخ به وږمه داسې وه لکه د دفتر نورغړي. په موټر کې هاشم ځان ته تسلي ورکړه چې وږمه سوچه پښتنه ده، څنګه به یو غیر سړي سره اضافي خبرې کوي. په دې خبره یې زړه خوشحاله شو،په هاغه شپه یې مور ته دزیارت ګل دواده کیسې کولې،مور هم لکه چې بانه غوښتله ورته یې وویل:

"ستا دواده وریژي به کله خورو"هاشم ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"موري بس لږ انتظار نور وکړه" په بله ورځ هاشم فيصله وکړه چې نور به وخت نه ضايع کوي او ورمې ته به هم هماغسې ليک وراستوي لکه چې دې وراستولی و،خو بيا يې دا فيصله بدله کړه هسې نه ورمه پرې غوصه شي،څو ورځې نورې هم دغسې تيرې شوی،هاشم ځان سره کرل رېبل چې څه وکړي دی به هره ورځ دماسپښين دوه بجې ددفتر د فوټو کاپی ماشين کاروو،دلته به يې هاغه پاڼې کاپي کولې چې د دفتر مشر به ورته هره ورځ ورکولې.
همدغسې يوه ورځ هغه دورمې سره هم د ځينو پاڼو په کاپي کولو کې مرسته کړې وه،او هغه ورځ د هاشم د ژوند مهمه ورځ وه، د هاشم په دفتر کې هم اوس کمپيوټر راغلی و،دوی ته ددوو ورځو دتربېې نه وروسته ويل شوي و چې نور کار به په خپله دکمپيوټر په کارولو زده کوي،هر چا به زيار ويستلو چې زر تر زره يې زده کړي،هاشم هم خواري کوله خو کله نا کله به داسې بند شو چې نورو نه به يې مرسته غوښته،خو دوی به هم نه پوهېدل.
ها شم به ددوړې پر وخت هم په کمپيوټر اخته و،يوه ورځ هم دغسې بوخت و هاغه څه چې ده غوښتل کمپيوټر به ورته د رد ځواب ورکوو،ډېرې خواشينی نه ددفتر په دروازه کې ولاړ وچې له چا مرسته وغواړي،همدغه وخت ورمه له هغه ځايه تېرېده،ده ته رانږدې شوه پوښتنه يې ترې وکړه او بيا ورسره دکمپيوټر لورې ته راغله، څو پوښتنې يې ترې وکړې او په خپله په چوکی کښيناسته هر څه يې ورته سم کړل په کاغذ يې ورته نقشه جوړه کړه چې که بيا کمپيوټر کار ونکړو نو دنقشې له مخې دې بټنې ووهي.
ورمه چې له چوکی راپاڅېده نو هاشم ته يې وويل"ستا يادېږي چې يوه ورځ فوټوکاپی ماشين کار نه کاو او تا راسره مرسته کړې وه،ما درته دمننې نوټ هم ليکلی و،که بيا دې هم کمپيوټر کې مرسته په کار وي راته ووايه،هاشم په هغه ورځ دومره خوشحاله وچې مورته يې له ښاره ميوه يوړه،او هغې ته يې دورمې دکور پته ورکړه چې غوښتوته يې ولاړه شي.
مور يې په راتلونکي اونی خپله خورزه را وبلله او دواړه دورمې کورته ولاړې،هاشم دوی کوڅې ته برابره کړه او په خپله دښار يو ملګري کور ته ولاړ،دوی دماسپښين نه وروسته تللي وو،او دوه ساعته چې واوړېدل نو هاشم ورپسې بيرته ولاړو.
کور ته دارسېدو سره سم هاشم دمور مخ ته وکتل،هغه ډېره خوشحاله نه ايسېده دترور لور يې چايو جوړولو ته ولاړه نوترې پوښتنه وکړه"څنګه موريې ورمه دې وليده...کورنی يې څنګه ده؟"
مور ورته وويل"بچيه زړه دې صبر کړه. د ورمې مور دا خپل وراره ته په نکاح کړې ده، هلک بهر ملک کې دی کال ته به راشي نو واده به کېږي" هاشم د مور ددې خبرو په اورېدو داسې شولکه چې وينه ترې چا زبېښلې وي.
په بل سحر هاشم دخپلې بټوې دپټ جيب نه هغه کاغذ راوويستلو چې لکه دتاويز يې ساتلی و.
په دې دورمې دلاس ليک و په کې ليکلي و"نن چې څرنګه دې زما مشکل حل کړو په رښتيا زه دهغې مننه درڅخه نشمه کولی ژوند کيدای شي همداسې وي چې ديو بل په کار شو زه به هم دهغې ورځې په انتظار يم چې ته راباندې غږ وکړې زه به ستا پور ورې يم" هاشم دا کاغذ وشلو او ټوټې يې بهر په کوڅه کې باد کړی، بيا يې د جيب نه هغه کاغذ راوويستلو چې ورمې ورباندې دکمپيوټر دکاروني نقشه جوړه کړې وه،او ډېر په احتياط يې دبټوې په پټ جيب کې کېښودو.

ښايست

"دا چای دې سړې شوی!" د خوابنې ددې خبرې په اورېدو نازو د خپلو خيالونو له نړی را بهره شوه. هغه په کوټه کې تودې بخاری سره ناسته وه، بهر سخت باران و، لږه شېبه وړاندې واورې ورېدې او نازو له کړکی د واورو په ننداره وه. دهغې له ماشوم والې واورې خوښيدې، ددوی کلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسوات په دنګو غرونو کې و،او هلته به هر کال ښې واورېورېدې، د ژمي لومړيو واورو چې هر څه به سپين کړل نو هغې به په پټه دخپلو همزولو سره د واورو خوړلو تا بيا وکړه. يو چا به د کورنه ګوړه راوړه او په واورو کې به يې ګډه کړه. ددې به ځومره خوند و هغې دچايو پياله راواخيسته او يو ګوټ يې ترې وکړ. اوس خوابنې يې هم د بخارۍ سره نږدې کيناسته، داوسکو او دبادامو کاسه يې ورته وړاندې کړه، نازو يو بادام راواخيستو اوورته ځيرشوه. هغې ته دخپل کور دبادامو ونه را ياده شوه دشنو بادامو په شکولو ځوواړې مورترټلې وه.
دنازو خوابنې څو شيبې دې ته وکتل او بيا يې وويل"څه چرت وهې لورې؟" نازو لکه چې له خوبه راويښه شوه "هيڅ هم ترور ...بس هسې" په دې وينا هغې بادام خولې ته کړو، په نکريزو سروګوتو يې د نوو سرو زرو ګوتمۍ پړک ووهلو.
نن ځومه ورځ وه چې دنازو ډولۍ ددې کور ته راوړل شوې وه په کورکې پاتې دلرو ځايونو ميلمانه هم اوس تللې وو،تر اوسه نازو سره به چارچاپيره همدغه ميلمانه ناست و. نن سحر دهغې کشره لور دنازو ايندرور خپل کورته تللې وه او وس دوى داوړه په کور کې يواځې وې. دنازو ميړه انور کار ته تللی و دی په سر کاري روغتون کې ډاکتر و،يوه مياشت به يې د ورځې کار کاو،او يوه مياشت دشپې، نازو له کلي ښار ته راواده شوې وه، او دښار دا کور ورته ډېر تنګ اښسيدو،درې وړې کوټه ګۍ او يو دالان په کې و، غولی يې نه و، ددالان او دکوټو ترمنځ وړوکې غسل خانه او په يو وړوکې کوټه ګي کې دپخلي ځای و. دالان ته يو ټغر ځوړند و،ځکه مخامخ ورته اوچت کور جوړ شوی و،او دهغه له کړکيو به خلکو ددوی دالان ليدی شو.
نازو به د شين اسمان دليدو لپاره له کړکيو کتل دا کړکۍ ډېرې اوچتې جوړې وې اوسرک ترې نه ښکاريدو،دهغې دپلار کور ځومره مزکه لرله او په کې ځومره ونې وې،دبادامو،مالټو،انارو ونې سهار وختي به په کې ځومره مارغان راټول و ناڅاپه نازو خپل ځان په يوبندي خانه کې احساس کړپه دې وخت کې دروازه وټکېده اوځوميلمانه رادننه شول دا دچم ګاونډ يو څو ښځې وې چې دنازو خوابنې سره يې تګ راتګ کاوو،دا څو شېبې دوى سره کېناسته او بيا دچايو ډوډۍ په غم کې شوه،نن هغې په لومړي ځل پخلی کاو نوډېر په شوق لګيا وه،کله چې په دستر خوان دهغې دلاس پاخه شيان يوړل شول نو ټولو يې ډېرصيفت وکړو، نازو دخوشحالۍ احساس وکړو دهغې دښار ښځې خوښې شوې، ځومره په ادب يې خبرې کولې، ددې دکالو پترو ستاينه وشوه، نن هغې ځان هم ښايسته کړی و.
انورچې له کاره راغی نونازو ورته هر څه په پټنوس کې دهغې کوټې ته يوړل،هغې ډوډۍ وخوړه او نازو ترې تاوېده راتاوېده،انور په خاموشۍ خپله ډوډۍ وخوړه نو نازو ترې لوښي اوچت کړل،ددې تلوسه وه چې انور به يې دډوډۍ صفت وکړې يا ددې ښايست به وستايي خو ده هېڅ ونه ويل،دهغې په زړه کې دا خبره غوټه شوه دا څنګه کېدای شي چې دهغې دخوابنې يا د نورو ډوډۍ او د نازو په ډوډۍ کې توپير نه و،هغې خو ډېره ښه ترکاري پخوله،ان تر دې چې خوابنې هم ورته ويل چې دومره خوندوره ډوډۍ هغه په خپله هم نه شي پخولې.
نازو دښونځي سبق نه و ويلی خو ليک لوست يې زده و، رنګ يې سکڼ و خو دکور په کارونو کې ډيره تکړه وه، انور ورسره ډېرې خبرې نه کولې،له کاره چې به راغلو نو دبخارۍ سره به وغزېدو،ماښام به يې په ټي وي کې هندي فلمونه ليدل،دنازو
هم دا فلمونه خوښيدل، په تيره بيا هغه سندرې چې جينۍ او هلک به په کې په ښايسته ځايونو کې ښودل دوی به ديو بل په غاړه کې لاسونه اچول تر يو بل به ځارېدل.
دنازو دا ارمان و چې يو ورځ انور هم دا ښايسته ځای ته بيولې وای،خو بيا به يې له کړکۍ بهر اسمان ته کتل، سږکال ژمی غزېدلی وبهر ساړه و، ختې وې، دکلي نه يې ورور راغلی و او ورته يې ويلې و چې سختې واورې شوي وې، ټول غرونه سپين و. دنازو په زړه کې وګرځيدل چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دفلمي جينی په شان موزې په پښو کړې، په اوږده کوټ کې ځان پټ کړي، سره وړینه خولۍ په سراو هم هماغسې وړین مفلر له غاړې تاوکړي، انور پسې منډه کړي او په نرمه سپینه واوره کې يې ورغړي. خو هغې نه موزې لرلې،نه کوټ،نه خولۍ او نه مفلر.

د واده په ورځ چې دا له کلي ښار ته راتله نو يوغټ پټو ورباندې غوړېدلی و،موټر ددوی دکور مخې ته دربېدلی واوداهم له هغه وخته په کور کې وه. هغې ورځې شمیرلې،اوس يو میاشت کیده چې موريې نه وه لیدلې،هغې دپلار څیره رایاده کړه او زړه يې راډک شو.

خواښې يې ډيره ښه وه او ورته يې ویلې و چې لارې ښه شي نو کلي ته به يې بوځي،دوی به ټوله ورځ خبرې کولې خواښې ورته دخپل ژوند ښې اوبدې ورځې یادولې،نازو به دانورسره دخبرو ډېره هڅه کوله خو دانور کیسې نه وې زده، که دې به ورته څه کار وکړو نو په سترګو کې به يې دمننې يوه څپه تیره شوه خو نازو غوښتل چې انور ورته په خوله يو څه ووايي. هغې به ځان جوړکړو خو دانور له خولې نه يوه خبره دستاینې نه راوتله.

يوه ورځ هغې سترګې ښې تورې کړې سره اوشنه رنګونه يې له سترګو چاپېره ووهل،هم هاغسې لکه چې په هندي فلمونو کې به جینکو وهلي وو،شونډې يې سرې کړې په مخ يې دومره پوډر وهلي و چې دا لکه جاپانۍ نانزکه ښکارېده. نازو هوډکړی وچې نن به د انور له خولې يوه ډېره ښه خبره راباسي. د انور ګلابي رنګ خوښیدواونازو دخپل واده د جوړو نه يوه ښایسته ګلابي جوړه واغوسته. انور نن مازدیګر له کاره راتلواوهغه ویلې و چې نن دغرمې ډوډۍ به په روغتون کې خوري.

نازو به بیا بیا ګړۍ ته کتل څلور بجې شوی،خو دانور درک نه و،دهغې تلوسه په زیاتېدو شوه،په تیرو دوو ساعتو کې هغې پنځوس واري ځان په هنداره کې کتلی و،خواښې يې صفت کړی و او نازو ډاډه وه چې انور به ارومرو دې ته ګوري او يو څه به وايي،هغه نن ډېره ښایسته شوې وه،پنځو بجو ته يو څه وخت پاتې و چې دروازه وټکیده او انور رادننه شو. نازو نه پوهیده چې څه وکړي، نور کله به يې ورته ډېر په ادب سلام کووخو ناڅاپه هغه وارخطا شوه ژردپخلي کوټې ته لاړه. دچایو لوښي يې راواخیستل، انور چې مخ لاسونه ووینځل نازو چای دم کړی و. بیا دوی درې واړه کښیناستل او چای يې وڅښلې. انور نازو ته يو نظر وکتل خو هیڅ غږ يې ونکړو.

دهغې هم داسې تمه نه وه چې انور به دمورپه وړاندې دې سره خبره وکړي.

هوا اوس ماته شوې وه او دوی بخارۍ نه بلوله خو انور دخپل عادت سره سم هم هلته په قالینه وغزیدو،نازو په فکرونو کې شوه چې څنګه د يو څو شیبو لپاره دهغه پام ځان ته واړوي خپلې کوټې ته ولاړه، هلته دالمارۍ په سر يو صندوق ایښی وچې په کې دنازو واده ځینې شیان و، هغې وروغوندې انور ته وویل" تاسو ته وایم... دا صندوق خو راته له المارۍ راښکته کړئ" هغې تر اوسه انور ته نوم نه اخیستو،انور پاڅیدوکوټې ته ولاړو او المارۍ ته يې لاس ورغزولی وچې ناڅاپه نازو ورته ځان وړاندې کړ او ویې ویل"ته ماته ولې نه راګورې؟" انور خو لومړی تندی تریو کړو، بیا لږ موسکی شو او نازو ته ځیر شو، هغې له حیا سترګې ښکته کړې ولې ژر يې ورته بیا وکتل چې دانور په سترګو کې دخوښۍ احساس ولټوي. دانور له شونډو موسکا ورکه وه. دهغه له سترګو داحساس رڼا نه ښکاریده نازو يو څه نا ارامه شوه اوبیا يې ورته په ګیله منه لهجه وویل"څه خو راته ووایه ...زه څنګه یمه"دانور سترګې وبرېښیدې خو مخ يې دمیز لوري ته واړو. هلته دکاغذي رومالونو دډلې نه يې یورومال راواخیستو او دنازو مخ يې پرې پاک کړ. هغه هکه پکه ولاړه وه،سپین کاغذ په ګلابي پوډر او په سرخي ولړل شو. انور هغه کاغذ په میز وغورځو او په ډېره نرمه لهجه يې ورته وویل"خپل ښکلی مخ په دې مصنوعي شیانو مه خرابوه"بیا يې صندوق له المارۍ راښکته کړو او په ډېر ټیټ غږ يې وویل"ته په خپله ډیر ښایست لرې او زما هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغسي خوښه يي"دايي وويل او له کوټې ووتلو. نازو هم هلته په څمکه کښيناسته ،د ډبي نه يي يو بل کاغذي رومال راوخيستواودسترګو اوښکې اونور شين رنګونه يي ورسره يوځای پاک کړل.

د نيکه بابا بنګله

زه په تقدير باور لرمه خو پلار به راته ويل چې هر انسان هم هاغسي ژوند تيروي چې تيرول يي غواړي... ځيني خبرې دي چې مونږه يي بدلولی شو،هم دا وه چې مونږ څلور ورونه خويندې يي په ښونځيو کې داخل کړي وو.

زه تر ټولو مشره يم، لسم ته چې ورسيدم نو ځيني خلک زما دغوښتو لپاره راتلل خو پلار مې له ما ډاکټره جوړوله...په هغه سپيرو ورځو کې دموټر ديوه ټکر پيښه داسي وشوه چې زمونږ کور پرې وران شو، پلار مې مړ شو. هغه سرکاري ملازم و او ځمکې مو په کلي کې له ترونو سره وې، دوی به دخپل حق جوار غنم کال په کال رارسول، ماماګانو او تروريانو به هم وخت ناوخت زمونږ سره لاس کوو.

هر چا سره زمونږ د يتيمانو غم و، زما د غوښتو لپاره چې کوم خلک راتلل دوی بيا تګ راتګ پيل کړو. هلک په بهر هيواد کې و، په ښار کې يې ښه کور و، زما دمورلپاره دا ښه موقعه وه چې له ما ځان بې غمه کړي. زه دومره ښکلې هم نه وم. اخر دکوژدني ورځ وټاکل شوه، خپلوان مې د کلي نه هم راغلل او څو ورځې زمونږ کره ډېره و. دهلک کورنۍ درواج سره سم زما لپاره کالي پترې او نور شيان په يو صندوق کې راوړل او بيا ټولو ته ورروښودل شول. زما په سريې سره بنارسي واچوله او دسرو زرو يوه ګوته يي راته په ګوته کړه خوپه ښځو کې پټې-پټې خبرې رواني وې. مازديګرچې ټول خپلو کورونو ته ولاړل نو زما مور ډېره خفه وه زما دترروريانو سره کښيناسته او ټولې ګاني يي بيا راواخيستې.

ښځو دا ويلي و چې ګاني داصل سرو زرو نه وو،خبره خو رښتيا وه زما لپاره ښکلې ګاني له اروپا راوړل شوې وې،ډېر غمي په کې لګيدلي وو،خو دا اصل نه وو. دښځو دا خبره سړو ته هم ور ورسيده، ګاني د ښار زرګر ته يوړل شوی، هغه د سرو زرو بيه ډېره لږه وښودله. ورروستی خبره يي داوه چې داسي ګاڼي څوک ناوې ته نه کوي او که زما لورته چا داسي سره راوړې وای نو ما به ورته بيرته ورکړي وی.

اوس نو زما ترونو داسي فکر کاوو چې ګوندې دهلک کورنۍ ورسره درغلي کړې وه، هغوی هم خبرشول او خپل دليل يي ورته وړاندې کړو. دا چې نن صبا داسي ګاني د خلکو ډېرې خوښيږي اوداګاني په ډېرو پيسو شوې دي خو هيچا دا خبره نه منله. اخر دوی په جرګه کې دنورو سرو زرو دګانو دجوړولو خبره وکړه،خو زما په خپلوانو کې يوه څه بد ګوماني پيدا شوي وه،زما مور به سحر ماښام داخبره کوله"بيخ دې دسرو زرو ووځي خبره داعتبار ده"لنډه دا چې خبره ختمه شوه اودکالو صندوق بيرته دهلک کورته ورواستول شو. ما په دې ورځ ځان په کوټه کې بند کړو او ښه مې وژړل، څو ورځې مې ډوډۍ ونه خوړه مشر تره مې راغلو زما په سر يې لاس کيښودو او راته يې وويل اوس به ستا خبره منل کيږي، وايه څه غواړې؟ما ورته وويل زه نور تعليم کول غواړم.

زه پوهيدمه چې زما په کورنی کې هيچا په پوهنتون کې سبق نه و ويلی،جينکۍ څه چې هلکانو به هم د ښوونځي نه وروسته يا به ځمکې ساتلې يا به يي کاروبار کاوو. اخرمشرتره مې خبره ومنله زه په پوهنتون کې داخله شومه،له ما کشرې دواړو خويندو هم سبق ويلو،دوی تر ما ښايسته وې يوه د تره او بله د ماما د زوی په نوم وه.

دوه کاله نورهم واوړېدل او زما د وروستيوامتحانونو په ورځو کې زما دواده لپاره بل پيغام راغی. مور مې وارخطا شوه خو دا خلک مې ماماګانو پيژندل، هلک لکه زما په شان يتيم و ، د هغه مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې هم خبره وه چې زه يو وارې کوژده شوې وم. زما ماميګانو به مې مور ته ويل چې زبيده ډېره خوشبخته ده چې خلک يې اوس هم غواړي. دهلک کورنۍ شريفه وه، بيا دکوژدنې ورځ وټاکل شوه وداځلې زما مورلږ کسان خبر کړل. ما شکر ويستلو چې سبق مې پوره کيږي او نوی ژوند به مې هم ارامه وي. خو دکوژدنې دمخه دهلک ترور زمونږ کره راغله، زما له مور سره يې يو څو پټې خبرې وکړې او ژر بيرته ولاړه. زما مور ساه نيولې په خپل ځای ناسته وه، رنګ يې تښتيدلی و، ما ورله ژر اوبه ورکړې. پوښتنه مې ترې وکړه چې څه چل دی،هغې وويل چې دهلک کور ته چا ليک ورلېږلی دی چې زبيده وړاندې کوژدن شوې ده او که همهغه ځای واده نه شوه نو هر څوک چې ورسره واده کوي سر به خوري،زما ماما ګان دهلک کورته ولاړل چې هغوی ته ډاډورکړي. ترونه مې دټوپکو سره دهغو نورو خلکو په لټه ولاړل دکوژدنې شيرينې هم دغسې پاتې شوه.
د هغو نورو خلکو درک ونه لګيدو چې څه شول، ددې هلک مور وويل چې ماټوله ځواني کونډتون کې دخپل زوی لپاره خاورې کړه، زه نه غواړم چې د پردۍ جينۍ لپاره څوک زما زوی ووژني.
ما داخبره ډېره په سړه سينه واورېده،ارمان مې شو چې کاشکې دا سړی پيدا کړم او ورته ووايم"ته سخت بې غيرته يې"خو هيڅ مې ونه کړل. ماما ګانو مې ځان ملامته ګڼلو، ما يوځو ورځې دخپل قسمت ماتم وکړواو بيا مې ټولو ته خپله فيصله واوروله"که له دې وروسته چا زما لپاره دواده پيغام راوړو،نو زه به ځان په خپله وژنم" دزړه نه مې يو لوی پيټی ليرې شو نو په يو ښوونځي کې ښونکې شوم. زما دکشرو خويندو ودونه يوځای جوړ شول ،ورور مې ښونځی خلاص کړېو،اواوس دترونو سره يې دکاروبار چل زده کاوو.

هيچا به راسره د واده خبره نه کوله بس يو مور مې وه چې لکه شمع ورو-ورو وېليده،په کور کې دا او زه يواځې وو،د اوونۍ په پای کې به مونږ کلي ته ولاړو او هلته هم زمونږ د شريکۍ کور و،زمونږه دحجرې سره نږدې دځمکې په يوه ټوټه يوه ډېره پخوانې قلا وه،چې اوس شاړه پرته وه،او مونږ به ورته دنيکه بابا بنګله ويله،په اصل کې زما نيکه ډېر روشن فکره سړی وهغه غوښتل چې په کلي کې دماشومانو لپاره ښونځی جوړ کړي، دهغه وخت حکومت ورله اجازه ورکړې وه،دقلا يو څو کوټې جوړې شوې وې چې دی مړ شو،بل هېچا بيا دا ونکړای شول چې دښونځي لپاره منډې ترړې ووهي،هسې هم دکلي خلکو په خپلو وړو سبق نه ويلو،زه به چې کلي ته تلمه نو شاړه بنګله به مې ضرور ليدله.
زمونږ په کلي کې اوس څو تنو تعليم کړی و،اورېدلي مې و چې يو څو جينکۍ په بسونو کې نږدې ښارګوټي ته دسبق لپاره ورتللې،ما چرتونه وهل چې که دا بنګله اباده شي نوڅومره ماشومان به په کې زده کړه وکړي،هر وختې به مې له ځانه سره کرل ريبل خو ځان به مې يواځې احساسوو.
دپسرلي رخصتۍ وې مونږ په کلي کې وو، يوه ورځ له ترور سره له کوره وتلمه چې ترونو سره مشوره وکړمه، دغرمې مهال و په کوڅه کې څوک نه و،خو نابېره يو ځوان مخې ته راغی چې ما نه پېژندلو دی ودرېدو په مونږ يې سلام واچوو،او زما له ترور سره يې حال احوال وپوښتلو، ترور مې راته مخ واړو او ويې ويلو"زبيدې دی دې ونه پيژندلو؟"ما سر وخوځوو" بختيار دی کنه" زه حيرانه شومه بختيار وړوکی هلک واو دنورو ماشومانو سره زمونږ کورته دلوبو لپاره راتلو. کله کله به يې په غولي کې ولاړ دمڼې ونې ته وختل او کچه مڼې به يې راشوکولې. يوه ورځ ما لښته راواخيسته نو ټول واړه وتښتيدل،خو بختيار په ونه کې ونښتو او ترډېره وخته زما دلښتې له وېرې هم هلته ناست و، بيا مې مور راغله او دی يې له ما خلاص کړو. هغه وخت ما ورته ويلې و چې که بيا مې وليدې نو پښې به دربانډې ماتومه. زه په پوهنتون کې اومه دی په اتم يا نهم کې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو اوس چې ما ولیدو نو لوی سړی و ماته یې په داسې سترګو وکتل چې زه نا ارامه شومه. له کوځې ووتلو نود ترورنه مې پوښتنه وکړه "دی اوس څه کوي؟" هغې راته وویل "په اینځری کې استاد دی"اینځری کلی زمونږ دکلي سره جوخت واو دپټیو له لارو به خلک ورته په پښوورتلل. راتلونکې څوورځې زه دترونو کره ګرځیدمه چې دنیکه دښوونځي بیرته جوړولو رضا ترې واخلمه. دوی څه مخالفت نه کوو،خو دکوټو دجوړولو لپاره پیسې په کار وې او دوی نغدې نه لرلې.

یو مازدیګر څو ښځې زمونږ کورته راغلې، په دې کې دبختیار مورهم وه چې ما پیژندله. دوی چای وڅښلې او څو شیبې زما له مور سره کښیناستې. زه دکور په نورو کارونو اخته شومه. ماښام مور راسره یواځې کښیېناسته او راته یې وویل"تا اوس ټول عمر یواځې دتیرولو فیصله کړې ده؟"په دې پوښتنه کې ډېر ځوابونه و، زه یو څه پوهه ومه چې دبختیار مور یواځې زمونږ لیدو ته نه ده راغلې خوکله چې مور راته وویل"دوی تا غواړي" نو په وجود مې اور بل شو زه داتو ویشتو کالو یمه او بختیار دنولسو کالو دی. زه اوس دومره مجبوره شومه چې یو ماشوم راسره واده کوي"زما له سترګو اوښکې روانې وې مور راته خبرې کولې خو زه نه پوهیدم چې نصیحت یې راته کوو او که ماسره یې زړه خواله کوله. زه په قهر اومه داسې راته ښکاریده لکه چې بختیار راپورې ملنډې وهلې. بیا بیا به مې له ځانه سره ویل "زه دده خیرات نه اخلمه"دی به ټول عمر په ما احسان کوي چې " ته خو دوه وارې پرېښودل شوې وې، ما وکړې". مور ته مې په کلکه وویل چې زه دهیچا خیرات نه اخلمه هغه حیرانه وه،زما خویندې خبرې شوې نو هغوی هم حیرانې وې،دکلي ټول خلک چې خبرېدل حیرانیدل. بختیار زما ترونو اوماما ګانو ته جرګې وکړې،او زه ددې خبرې نه دومره وېزاره شومه چې بیا مې ښار ته کډه وکړه،هلته دترور دوه انړیندې راپسې شوی. خو هیڅوک زما په احساس نه پوهیدل ټولو ته دا خبره بې مانا ښکارېده چې دی له ما کشر و.

یوه ورځ چې دښوونځي نه کورته راغلمه نو دمیلمنو په کوټه کې څوک ناست و،د ترور لمسي راته وویل"بختیار کاکا راغلی دی"زه دده جرات ته حیرانه شومه "څومره کلک سترګی دی" مور مې راغله اوراته یې وویل بختیار وایي "ته یووارې زما خبره واوره بیا به دې نه په عذابوم" په کور کې مې هغه وخت ورورنه و که نه ددې خبرې هیڅ امکان نه و چې زه دې یو پردي سړي سره کښیناستلې وای،یو لوی څادر مې په سر کړو مخ مې نیم پټ کړو خو بختیار په کوټه کې داسې ناست و چې سترګې یې ځمکې ته نیولې وې. زه ده ته ښه ځیر شومه سلام مې ورته وکړو ده هم هاغسې په ټیټو سترګو ځواب راکړو، بیا یې خبرې داسې پیل کړې لکه چې ماته کیسه کوي"څو کاله کیږي ستا دماما واده و سخت بارانونه شوي وو، سیندهم راختلی و" ما نه دخپل کشر ماما واده نه وهیر،دکلي ټولو خلکو ته داواده په زړه وځکه دومره بارانونه شوي و چې خلکو دسوزلو لپاره لرګي نه لرل،له ښاره به یې پخه ډوډۍ راغوښتله بختیار وویل"په کوم ماښام چې تاسو دناوې کره نکریزې وړلې زه دلاریو اډې ته په پښو روان وم.

زما دلسم امتحانونه و، دلاریو په اډه کې دشپې به ځینې هلکان راټولیدل چې یوځای سبق ووایي. هغه وخت باران تم شوی و، تاسو ټولو جینکو دنکریزو تالونه اخیستي و او دبرجومات په لاره دویالې سره روانې وی. یوې جینۍ تمبل غږوو او تاسوټولو ورسره سندرې ویلې چې یوه مصرعه اوس هم زما په زړه ده، "شمعې پرې سپرې دي جانانه". بختیار چې دا مصرعه وویله نو زه په خندا شومه خوځان مې ونیولو،دی یوه شیبه غلی و بیا یې وویل" یوه جینۍ په ختو کې وښویده نو تاسو ټولو په برچ وخاندل، تا دنکریزو پتنوس ترې رانیولی و او په دې کې دې نکریزې او مړې شمې سمولې راسمولې، بیا تا دیوې جینۍ نه اورلګیت واخیستو او مړې شمې دې بیرته بلې کړې.
زه دویالې په بله غاړه یوې ونې لاندې ولاړ وم ستاسو ننداره مې کوله. کله چې تا دنکریزو په تال

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې شمعې بلولې نو هغه وخت ما یوه دعا کړې وه چې"خدایه پاکه داجینۍ به ماته راکوې"دبختیار ددې خبرې په اورېدو زما وجود وریږدیدو،او له سترګو مې بې واره اوښکې رواني شوې.
دی ډېر په اخلاص راته لګیا و،خو ماته دنیکه بابا دښکلې ښوونځی مخې ته ودرېدو،زما په ژوند کې اوس هم دغه کار و چې کول مې غوښتل ما ورته وویل" زه اوس د واده په هکله فکرهم نه کومه. زه په کلې کې ښوونځی پرانیستل غواړمه" بختیار په لومړي ځل سترګې اوچتې کړې او زما په لورې یې وکتل، "که په ما اعتبار کوې نو زه درسره لوظ کوم چې دا ښوونځی به مونږ دواړه جوړو، زه دتعلیم په وزارت کې یو کس پیژنم چې راسره مرسته کولی شي. نابېره زما زړه په ټوپونو شو. تراوسه بختیار راته ماشوم ښکارېدو،خوددې خبرې په اورېدو راته احساس وشو چې زه خو ډېر قوي ملګری لرمه.
بختیار دخپله جیبه دمخملو یو وړوکی ډبی راوویستلو او په میز یې کېښودو.... بیا پاڅېدو او په تلوتلو کې یې وویل: "زه پر تا احسان نه کوم خودومره خبر یم چې ته زما لپاره یې او زه دې کوم" دی زمونږ له کوره ووتلو، زه هم هلته ناسته اومه دبختیار په خبرو زما دزړه. بورجلونه وخوځېدل، خبره نه شومه چې څه وختې مې موررا غله او راسره کښېناسته،هغې دمخملو وړوکی ډبی له میزه را اخیستی و،او وروورو د دې سر یې پرانیستلو. په دې کې دسرو زرو یوه ساده چله (ګوتمه)ایښې وه، نه وربانديې غمی لګېدلی و او نه وربانديې کار شوی و. مور مې هیڅ نه ویل بس ماته یې کتل. دهغې په سترګو کې یوه پوښتنه هم نه وه،ما خپلې اوښکې پاکې کړې او هغې ته مې لاس وړاندې کړو، مورمې هغه ساده حلقه راواخیسته او زما دښي لاس په دریمه ګوته کې یې برابره کړه.

نرسه

دبم چاودنه ډېره زوره وره وه،دښار په لوی روغتون کې هم ددې غږ واورېدل شو چې دپیښې له ځایه لس کیلو متره لیرې و. ددې روغتون مشر ډاکټر سمدلاسه ټولو ډاکټرانو او نرسانو ته امر وکړو چې اضافي کټونه دې تیار کړي. هغه مریضان چې ناروغي یې دومره سخته نه وه دکټونو نه ایسته کړی شول. ځینې په کې په خپله راپا ځېدل او خپلو خپلوانو یې هڅه کوله چې ژر تر ژره له روغتونه یې وباسي. دروغتون ایمبولانسونه په تیزۍ سره راویستل کیده، ددوی چلوونکو دغرمې ډوډۍ نه څکه هم نه وه کړې،غزال دوه نوری خوړلې وې او دنورو په شان یې زر ځان چمتو کړو چې دټپیانو مرسته وکړي. په لومړي ایمبولانس کې درې ماشومان و،شاهده ا و خلیل ور وړاندې شول،په بل کې دشپاړسو کالو یو هلک و،جامې یې شلېدلې او دپرهرونو نه یې وینې روانې وې،غزال ور وړاندې شوه،په ایمبولانس کې ورته اکسیجن ورکړل شوی و،او له خطره بهر ښکارېدو ،دایمبولانس مرستندوی وویل:
"ددویمې درجې مریض دی"غزال پوهه شوه چې دوینې اړتیا وه. فیصل ته یې چیغه کړه او هغه ته یې د وینې د نمونې اخیستو وویل.
د هلک د سر ټپ دومره ژور نه و،غزال دستانې په لاس کړې او ددې هلک دوجود دپرهرونو په لټه شوه، د هغه ټول وجود غوړ اوخیرن و،دجامو نه یې دپټرولو بوی تلو،غزال له ځانه سره فکر کاو چې دا به کوم مستري وي،په لږه شېبه کې هغې دده له لینګو پتلون قیچي کړو هلته دسوځېدو نښې وې،په پوښتۍ کې یې یوه وړه ټوټه اوسپنه خښه وه چې غوښه یې څیرې کړې وه او وینې ترې رواني وې،غزال چې ټول پرهرونه ورله پټ کړل،نو ددمې لپاره یې ددیوال سره ډېه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولګوله،ډاکټر خالد چې له يو مريض بل ته روان و،ددوی په لوري ورغی،دهلک دپرهرونو په هکله يې غزال نه پوښتنه وکړه.
که څه هم دهلک رنګ ژېړ بخن شوی و،خو غزال ته يې وويل:"ويني ته اړتيا نه لري ګلوکوز(سيرم) به ورته بس وي،بيا په تلو-تلو کې هلک ته يو نظر وکتل او ويې ويل:"وجود ورته پاک کړئ که نه دانفکشن خطر شته"غزال هم له دې خبرې وېرېده او په خپل مسلک کې يې هم له دې کاره بد راتلل،دبې هوښه مريضانو پاکول به هغې داسې ګڼله لکه چې غلا کوي يو انسان خبر نه وي او دوی... هغې په سپرټ کې مالوچ لامده کړل او لومړی يې دده خيرن لاسونه چې په تيلو او خاورو ککړ و پاک کړل،خواوشا يې کتل که څوک همکار ورته راشي نو دا مريض به ورته وسپاري،خو اوس نور ټپيان راوړل شوي و. يو چا دګلوکوز دخيجولو الات ورته راوړل او په منده بل مريض ته يې مخه کړه. وخت کم و،غزال په تودو اوبو کې مالوچ او سفنج ايښي و او دهلک وجود يې زر زر پرې پاک کړو. بيا دګلوکوز دخيجولولپاره يې دهغه لاس راواړو او ديو راوتلي رګ دپاسه يې دستني ځای په نښه کړو،د هلک لاس ورپيدو خو بيا ارامه شو،نابېره هغه سترګې وغړولې او غزال ته يې وکتل، په خيرن مخ د هغه سترګې عجيبه ځلا کوله.
خو ډېر ژر بيا يې سترګې پټې کړې،دګلوکوز دکڅوړې نه يو-يو څاڅکی راتويدو او دهلک رګونو ته ورداخلېدو،غزال يوه توليه پيدا کړه ،په ګرمو اوبو کې يې لمده کړه او د هلک مخ يې ورباندې پاک کړو،خيري او وچې شوې ويني په توليه کې جذبې شوي او دهلک دخيرې زېړ بخنه څرمنه را څرګنده شوه. غزال داسې احساس وکړ لکه چې په يوه ښکلې هنداره پرتې دوړې پاکوي. دهغه هلک نسواري ګلګوټي ويښته لندو،غزال توليه يوواري بيا لمده کړه او دده سر يې پاک کړو. په وجود کې دا هلک دشلو کالو ايسېده،خو مخ يې لکه دڅوارلسو پنځلسو کالو ماشوم وۀ، نري-نري ويښته يې دنوي خرئيل شوې ږيرې غمازان و.
په روغتون کې اوس دخلکو ګڼه هم زياته شوې وه،دزخميانو چغې،دښځو او ماشومانو ژړا،دنرسانو منډې ترړې او دايمبولانسونو نه د راښکته شويو کسانو د ټراليو دپايو غږونه يو عجيبه وحشت جوړ کړی وو.
غزال د هلک له کټه وخوځيده او يو بل ټپي ته ودرېده چې ساه يې لنده لنده کيده،هغه ته يې داکسيجن خولۍ پر پوزه کينښوده او چې ساه يې ارامه شوه نو دهغه دپرهرونو په لټه شوه. هغه کسان چې لږ زخميان و ددرملنې نه وروسته کورونو ته وروواستول شول، دځينو خپلوان خبرشوي واو روغتون ته يې ځان رسولی و. دځينو نورو په جيبونو کې د پيژندګلوۍ پاڼې راوتلي و،او ددوی دکټونودپاسه په ميخ شوو دړو يې نومونه هم ليکل شوي و، درې واړهونه پورا ډک وو.
غزال نه پوهېده چې دڅومره کسانو وينې يې پاکې کړې وې،د هغې مغزو شميره نه کوله دنورو ټپيو داخيستو لپاره په برنده کې روانه وه،چې نا ببره دټيلي ويژن دکيمرې سترګه پرې برابره شوه. يو ژورنالست د خپل مايکروفون سره ورته راوړاندې شو،له دې يې څه وپوښتل خو غزال ورته رډ رډ کتل او هم هاغسې د داروګانو ستور ته ولاړه. يوه ټرالی دسامانونوسره يې په مخه کړه او دې لا نورو ټپيانوته ځان نه و رسولی چې ډاکټرخالد يې مخې ته راغی"دهغه ځوان حالت خراب دی ژر ورته اکسيجن ورکړه"،په روغتون کې اوس په لسګونو ځوانان داخل شوي وو،خوغزال پوهه شوه چې خالد کوم ځوان يادوي. هغې دسامان ټرالي فيصل ته وسپارله او په خپله يې دځوان کټ ته ځان وررورسوو، يوې نرسې دهغه لاس نه راوتلي دګلوکوز ستنه بيرته په رګ کې وروټومبله خو دهلک دخولې نه داسې غږونه راوتل ته به وايې چا يې مرۍ خپه کړېده، غزال په منده داکيسجن خولۍ راواخيسته او دهغه پر پوزه يې کينښوده.
ماښام مهال دغزال دنده ختمېده،خو نن دوی ته وويل شول چې دآرام په کوټه کې دې څو ساعته خوب وکړي او د شپې لپاره دې تازه دم شي،په سختو ټپيانو کې اوس درې تنه پاتې وو،يو کس

(c) ketabton.com: The Digital Library

داپریشن په مېز مړ شوی و، دوو نورو په لاره کې ساه ورکړې وه،یوچا غزال ته خبر ورکړی و،خو هغه دومره ستړې وه چې دا ټولې خبرې ورته بې مانا ښکارېدې،په تیرو دوو کالو کې دهغې دمسلکي ژوند دا دوېیمه لویه پیښه وه او دتیرې پېښې په پرتله اوس یې اعصاب پرځای و. درې څلورساعته خوب یې نا ارامه و، دشپې نهه بجې غزال یو څه وخوړل او وارډ ته ولاړه.
په دریو کې یو بل تن هم مړ و، ځوان هلک چې نوم یې چاته نه ومعلوم داکسیجن په خیمه کې پروت و. داسې ښکارېده چې په سر کې یې زخم جوړ دی خو دی یې هوښ ته نه پرېښودو دده پوښتنې ته تراوسه څوک نه وو راغلي،دغزال زړه را ډک شو،په دومره وړوکې عمر کې خدای خبرچیرته یې مزدوري کوله، مور به یې خبره وي که نه، مور لري او که نه، پلار به یې چیرته وي، وروڼه خویندې...هغې دځوان لاس ونیولو،یو څو شېبې ورته ناسته وه ډاکټر حمدي را ښکاره شو، دده نبضونه یې وکتل بیا یې داکسیجن دلیرې کولو امر وکړو،اکسیجن چې بند شو، نو هلک هم هاغسې ارامه ساه اخیسته،غزال ته یې وویل:
"ته همدلته اوسه اوڅارنه یې کوه" غزال یوه تپایي راښکله او په هغې کښېناسته،دهلک مخ ته په ځیر وه"چې نوم به یې څه وي"هغې دهلک لاس ته پام کړو، دګلوکوز ستنه تراوسه په کې ټومبلې وه خو په کڅوړه کې نورڅه پاتې نه و. غزال ستنه او شنه پلاسټیکي کینوله راوویستله ، هغه ځای چې شین شوی و یوه پټۍ یې پرې سلیخ کړه، بیا یې ورو-ورو دده لاس ومښولو دهلک پرمخ یوڅه رنګ ښکاره شوی و،غزال وربانديې غږ وکړو" ته زما خبرې اورې نوسترګې پرانیزه"دهلک باڼه ورورپیدل ،او غزال پوهه شوه چې دی په هوش کې دی لږه شیبه نه وه تیره چې هغه وټوخیده غزال دهغه سر په خپلو لاسونو کې ونیولو داکسیجن دلیرې کیدو وروسته کله-کله مریضان ټوخیدل او ددې خبرې نښه وه چې دی له خطره بهر دی غزال پرې بیا غږ وکړو"سترګې پرانیزه"هلک ورو غوندې سترګې وغړولې غزال ورته موسکۍ شوه ته اوس جوړیې؟ نوم دې څه دی؟هلک څو شیبې غزال ته کتل نا ببره یې په سترګو کې وحشت راښکاره شو نږدې وه چې له کټه را پاڅیدلی وی خو غزال را ټینګ کړو.
"ته په روغتون کې یې...."هلک خپل لاس ته وکتل بیایې خوا شا سترګې واړولې،غزال ورته وویل:"ته په چاودنه کې زخمي شوی وې"چاودنه...بم... هلک دشونډو لاندې وویل بیا یې سترګې له اوبو ډکې شوې بل لاس یې په سترګو کېښودو اوغزال ولیدل چې اوښکې دده پرانګو راوانې وې،هغه نه پوهېده چې څه وکړي په دې کوټه کې یوبل مریض اوس ویده وو، غزال دهلک لاس په خپل لاس کې ونیولو اوورته یې وویل:"که څوک خپلوان دې وي چې خبر یې کړو"هلک ناڅاپه دغزال لاس کلک ونیولواو غزال ته یې وویل:
"زه وېرېږمه ...مامه پرېږده...دوکان ...ماسره په دوکان کې شفیق هم وو...دوکان...موټرونه ... یا خدایه ...اوس هغه به چیرته وي"دهغه وجود په رېږدېدو شوغزال اوبو ته لاس کړاو دده خولې ته یې وړوکی ګیلاس ونیولو، هلک یو دوه ګوټه وکړه اوبیا په ټوخیدو شو،غزال دهغه په تندي لاس کیښودو او ورله یې تسلي ورکړه بیا یې ترې نوم وپوښتلو "ایمان" غزال په دړه د هغه نوم ولیکلو د هغه په تندي یې دوجود دحرارت معلومولوپاره یو توره پټۍ کیښوده، بیا یې یو څو جملې دراپور په توګه ولیکلې او له ده یې پوښتنه وکړه"ته توان ته اړتیا لرې، زه درته ډوډۍ راغواړم" دایمان زړه ډوډۍ ته نه کیدو خو غزال دومره په محبت ورسره خبرې کولې چې ده ورته په تندي لاس کیښودو، غزال ډاکټرحمدي خبر کړو او د معاینې نه وروسته یوځلې بیا دایمان دکټ سره جوخته کیناسته او د ډوډۍ وړې-وړې مړۍ یې ورته په خوله کې ورکولې،ایمان اوس یوڅه دخبرو جوګه شوی و،دشونډو رنګ یې دتور نه ګلابي شوی وو،سترګی یې هم ځلېدې دډوډۍ نه وروسته ایمان ورسره ټوکه وکړه"سیګرټ څکلی شم"دغزال تندی تریو شو اونږدې وه چې وربانديې په قهر شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای چې دایمان په سترګو کې یې شوخي ولیده، او بیا یې وویل:"ته آرام ته اړتیا لرې که څه شی دې په کار وي دکټ په سر کې زنګ لګېدلی دی دا ووهه."
په راتلونکو څو ورځوکې غزال هره ورځ دایمان پوښتنه کوله،د هغه د سر اکسرې اخستل شوې وۀ اوپه کې هیڅ زخم نه لیدل کیدو، دبم دچاودنې خبرونه په ورځپانو کې چاپ شوي و، دایمان مرکه هم په کې وه. په عیني شاهدانو کې دی هم شامل وو، سیاستدانانو خپلې-خپلې بیانیې ورکړې وې. غندنې شوې وې، پلټنې رواني وې، ایمان اوس ډېر ښه شوی و، دډاکټرانو نظر دا وچې په دوو ورځوکې به دی په خپلو پښو ودرېږي او دروغتون نه یې رخصت کړي، غزال به اوس دده کټ ته ډېره لږه راتله،سهار به یې ده نه حال وپوښتلو اوبیا به نورو مریضانو سره اخته وه. ایمان غوښتل چې دا دې زیات وخت ورسره وي او یوه ورځ چې غزال ته یې ګیله وکړه چې اوس یې پوښتنه نه کوي نو هغې ورته وویل:
"ته اوس ښه شوی یې"زما ډیوټي دهغو مریضانو سره وي چې دمرګ خولې ته روان وي زه نرسه یمه دایمان لپاره ددې خبرې زغم ګران وو،خو په بله ورځ چې ډاکټر ورته د کورته دتللو اجازه ورکړه نو دی دغزال په لټه کې شو،غوښتل یې چې هغه خپل کور ته راوغواړي،ډوډۍ ورله وکړي،ملګرتیا یې وپالي..... خو د روغتون دځانګې (وارډ) دروازه کې یې قدم ونیولو، مخامخ دیو پوخ عمر سړی په کټ پروت وو، ښایي دټریفیک کومه حادثه شوې وه بهر پولیس هم ولاړ و،غزال دهغه سړي لاس په خپل لاس کې نیولی و،دتندي نه یې ورته وینې پاکولې،سړی په هوښ کې وو.
غزال ته یې په ډکو سترګو کتل،اوغزال په ډېر سکون ورسره ورو-ورو خبرې کولې،ایمان هم له هغه ځایه دخپل کورپه لورې روان شو،په غوږ کې یې دغزال خبره بیا-بیا اورېده"زه نرسه یمه....زه دټولو په پرهرونو پټۍ ږدم.

څواک

زه اوس هم حیران یم چې دورځپانو دګېډۍ دپاسه ایښې دنیمې روپۍ سیکه مې ولې را اوچته کړه،ځان رانه څو-څو واری داپوښتنه وکړه چې ولې مې دا کار وکړو،خو هیڅ ځواب راسره نشته. اوس چې جیب ته لاس کړم نو داسیکه مې په ګوتو ولګي اوزه خپل لاس دومره په وارخطایۍ له جیبه را وباسم ته به وایې کوم لړم چیچلی یم، اوس نیمه ورځ تیره ده، دچایو لپاره مې پیسې ملګري نه قرض کړې ځکه زماد وړو پیسو بټوه هم په دې جیب کې ایښې ده اوزه اوس دخپل جیب نه وېرېږم.
نن سحر زه څومره خوشحاله اوارامه له کوره ووتلمه،د بس تمځي پورې مې په لاره ځان ته ویل چې ژوند ډېر ښه شی دی، دخدای پاک شکرونه مې ایستل چې زه روغ وجود لرم. د تمځي سره نږدې داخبارونو او مجلو یوه وړه هټۍ ده،زه هره ورځ له دې هټۍ ورځپانه اخلم، کله-کله داسې کیږي چې زه دپنځو یا لسو روپو نوټ هټۍ وال ته ورکړم او تر څو چې دی ماتې پیسې راکوي نورې سورلۍ بس ته ختلې وي،داسې خو چېرې نه وشوي چې بس رانه تللی وي،خو زه غواړم چې تر ټولو وړاندې ورته وخیژم، دخپلې خوښې دکړکۍ سره نږدې سیټ کې کښینم،او تر دفتره ورځپانه ولولم، خو کله چې سورلۍ رانه وړاندې شي نو بیا دکښیناستو ښه ځایونه نورو نیولي وي، که قسمت مې ښه وي نو په وروستیو سیټونو کې یونیم ځای راته پاتې وي،که نه په ولاړې سفر کووم،او په ولاړې بیا ورځپانه نشم لوستې نو ددې ستونزې حل مې دا را ایستلی دی چې له کوره په جیب کې دورځپانې پوره پیسې وړم، هټۍ وال هم اوس خبر وي چې ما شمیرلې ماتې پیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته په لاس کې نیولې وي. هغه چې ما له لیرې ووینې نو ورځپانه راته په لاس کې ونیسي،زه دهغه پر لاس پیسې ږدم او په بل لاس ترې ورځپانه اخلم.
نن هم داسې وه خو یوه بله پېښه هم وشوه،دهغه مخې ته دورځپانو پر لوېې ګېډۍ دنیمې روپۍ سیکه چانه پاتې شوې وه، زه چې هټۍ ته نږدې شوم نو سمدلاسه مې ورباندې سترګې ولګیدې اوکله چې هټۍ وال زما پیسې په خپل حسابي دخل کې ورغورځولې نو ما دورځپانې دلاندې نه خپل لاس وروړاندې کړو،دا سیکه مې راواخیسته او ژر مې خپل دجیکټ جیب ته وغورځوله.
ما دا کار دومره په چټکۍ وکړ چې اوس هم حیران یم چې دا څنګه وشول، زه عموماً ډېر سست یم او دژر فیصلې کولو توان نه لرم، په کور اودفتر کې هم نور راپورې خاندي چې زه دمعمولي خبرو لپاره هم ډېرسوچونه کووم، نو نن مې څرنګه دا سیکه راواخیسته، هټۍ وال راته دهره ورځ په شان خدای په امان هم وویل، خو ما ترې مخ ګرځولی و او د بس سټاپ په لور په ګړندي ګامونو روان شوم، زه هم دهغې شیبې راهیسې نا ارامه یم.
په بس کې راته دخپلې خوښې سیټ غیره خلاصه کړه،خو زه دهرې ورځې په شان خوشحاله نه وم ورځپانه مې کتله خو هیڅ نه پوهیدم چې څه په کې لیکل شوي دي، په دفتر کې مې ټوله ورځ واړوله خو نه یم خبرچې تراوسه مې څه کړي دي مشر ته مې څه ویلي دي، هیڅ مې نه یادېږي بس دجیکټ د جیب په تل کې ایښې سیکه راته بلا ګرځیدلې ده.
یو وارې مې تکل وکړ چې یوځای کې یې خطاکړم، خو یونا لیدلی ځواک مې لاس وونیسی، دسهارراهیسې مې ځان څوارې تسله کړې دی... داچې په ټوله دنیا کې د ورځې په میلینونو ډالرو غلاګانې کیږي، سیاست وال هره ورځ رشوت اخلې کورونه اوکارخانې جوړوي، زمونږ ددفتر مشر څووارې په سرکاري ټیلې فون دخپلوملګرو سره خبرې کوي، دوکانداران څومره غلاکوي، زمونږ کاکا څنګه دپلار په ځمکه خیټه اچولې ده... داهم غلاده...ماما تراوسه زما مورته دپلار دمیراث برخه نه ده ورکړې...او زه... زه دنیمې روپۍ په سیکه نا ارامه یم ...لعنت دې وي پرما، خو زما وجود او زما روح لکه چې دې سیکې یرغمل نیولي وو،ما دخدای له خوا دومره دجرم احساس نه کاوو، خبر یم چې هغه ډېر لوی او ښنونکی رب دی، زه هټۍ وال ته هم دګناه احساس نه کووم، هغه خبر دی چې زه ډېر ایمانداره یم، یوځل یې په تادۍ کې راته زیاتې پیسې بیرته راکړې وې، ما په بله ورځ ورته وسپارلې اودی دومره خوشحاله شو چې دیوې نوې مجلې نوې ګڼه یې مفته راکړه، دی زما ډېراحترام کوي.
خو زه نن خپل ځان ته عجیبه ابسیدم، ځان راته وایي"ښه نوټول عمر دې یوه بله څیره په مخ لګولې وه....تاهم دنورو په شان نن اصلي څیره راته ښکاره کړه"زه ځان ته په قهر شوم"ټوله دنیا همدغسې ده...دیوې سیکې هیڅ ارزښت نشته دی ما مه په عذابوه"بیا کورته دتللو لپاره چې په بس کې کښیناستم نو ځان راته پټ-پټ خاندل، په مایې ملنډې وهلې، "ښه نو دا دومره موده دې څوک غولول لکه چې په یوه ډرامه کې دې خپل رول لوبوو که څنګه؟"ما سترګې پټې کړې اوځان ته مې وویل:
"نارمل انسان تل غلطي کوي...بس اشتباه مې وکړه...بیا به داسې نه کووم"ځان مې غلی شو خو بیا یې لکه دښمار سر راپورته کړو"داپیسې ستا نه وې"ما ورسره استدلال وکړو"دا دهټۍ وال پیسې هم نه دي....یو بل چانه پاتې شوې وې اوس به ددې سیکې خاوند پسې چیرته ګرځم؟ دا نا شونې ده"ځان مې په قهر وویل:"ښه نو اوس داجواز غواړې که تاته دا چانس پیدا شي نو هره ورځ به دا کار کوې، په دې سیکې ستا څه حق دی؟" "حق... زه ناراضه شوم" حق مې په دې دی چې زه دهټۍ وال نه هره ورځ، ورځپانه اخلم "...ځان وخاندل" ښه نور" داچې زه هره ورځ کار کووم ...تراوسه مې په چا ظلم نه دی کړی... بله دا چې... ما دخپل ځان په هکله څه ویل خوبس ودرېدو او زما ځای رارسېدلی وو، زه دبس نه ورښکته شوم،دسړک نه پورې غاړې ته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیرشوم نو د ورځپاڼي هټۍ رانه څو ګامه لیرې وه، په دې وخت کې به دښوونځي هلکان یا بې کاره ځوانان دهټۍ خوا اوشا دلرګي په تختو ایښې رنګارنګ مجلو ته تاویدل را تاویدل، هټۍ وال به دلرګي په یو تش صندق ناست او چای به یې څښلې.
زه دهټۍ مخې ته ودرېدم نو دی ژر را اوچت شو راته یې دچایو ست وکړ،خو ما ورته په انکار سر وخوځاو،دده شاته دلرګي په یو شیلف دسیګرټو قوتی،دبسکټو او کاغذي رومالونوړې پیکټې ایښې وې،ما دکاغذي رومالونو وړوکی پیکټ ته اشاره وکړه، ده مخ واړوو،نو ما دجیکټ دجیب نه هغه سیکه را وویستله او ډېر په چټکی مې ورځپاڼو په ګېډی کې کېښوده "شل پیسې"هغه وویل ما دخپلې بټوې نه پیسې راوویستلې هغه ته مې په لاس کې ورکړې،دروما‌ل پیکټ مې ترې راواخیستو او دکور په لورې روان شوم زما دننه خاموشي ده، بهرهم چپه چوپتیا ده، زه یواځې دخپلو پښو ښکالو اورم.

دژبې خرپ

نن دبرتانیا په ټولو لویو وړو ورځپاڼوکې زما فوټو چاپ شوی دی،ما سره ملکه ولاړه ده، هغه ماته خاندي او زما سترګې دهغې نرۍ شونډو ته دي چې شوخه سرخي یې پرې وهلې ده، دعکس سره داسې جمله لیکلې ده، "ملکه دکوین میرې روغتون دایکسرې دیو پرمختللي سیستم دپرانیستي په موقعه دیو ایشیا یې کارکونکي سره"ځینو ورځپاڼودا عکس په دویم مخ کې چاپ کړی دی ځینو یې په وروستی مخ، ځکه چې دنن لوی خبردترکیې هغه زلزله ده چې دوه زره کسان په کې مړه شوي دي.
زما میرمنې نن دغرمې هغه وخت په ورځپاڼو کې زما عکس ولیدو چې د ورځې سودا لپاره زمونږ کور ته نږدې دوکانونو ته ولاړه، هغې د سودا پر ځای ټولې ورځپاڼې وار په وار لیدې اوهغه ټولې یې کور ته راوړې چې دا عکس په کې چاپ شوی و،بیا یې راته دکار ځای ته ټیلیفون وکړو او وویل چې هغې ټول دوستان او دپیژندګلوي خلک خبر کړي دي چې ورځپاڼه وګوري.
زه خبروم چې هغې به لومړی ټیلیفون خان اغا ته کړی وي،دهغه ښځه زما دمیرمنې سیاله وه، په هره موقعه به یې دخپلو لویو-لویو شتمنو ملګرو،دهغوی دکورونو دباغونو دصوفو اولوښو په صفتونو زما ماغزه او دښځې زړه خوړلی وو... اوس زما ښځې له خدای موقعه په لاس ورکړې وه،په کوین میرې روغتون کې زما پنځه کاله کېږي چې دکمپیوټر انجینر په توګه کار کووم،زما له کاره ټول خوشحاله دي،یو کال کېږي چې یوې امریکایي کمپنۍ دایکسرې نوی ماشین جوړ کړی وچې دیو کمپیوټر سره تړلی واودبټن په یوکلیک (کیکاږلو) دهډوکي د هر اړخ عکس اخلي.
ددې مشین دکار په هکله پنځو کسانو ته تربیه ورکړې شوې وه،چې یو په کې زه اوم،په تېرو څو میاشتو کې مونږ ددې ماشین د رارسېدو سره ددې د لګولو امتحاني دوره کې بوخت وو .
تېره میاشت خبر شوم چې ملکه به دروغتون ددې برخې لیدو ته راځي او مونږ به ورته ددې ماشین ښېګڼې ښایو،دملکې دراتګ دخبر سره په خلکو کې جوش پیدا شو، یوه ورځ مې ولیدل چې په هره برنده کې دلرګینو دروازو په بیخ کې لګیدلې دپیتلو پټۍ پالش کېدې،بهر په هر چمن کې دهر یو بوټي سره یو باغبان لیدل کیدو، ځینې کوټې رنګ شوې ، دکړکیو دشیشو پاکوونکي به هره ورځ راروان وو، دروغتون چار چاپیره دوړوکي دیوال دپاسه لګېدلې اوسپنیزې جنګلې په تور رنګ کیدې، او ددې لوی دروازې په هر مخ طلایي ټکي په تور مرمر کې بریښیدل.
یوه ورځ دروغتون مشر چې ما چیرې نه و لیدلی زمونږ څانګې ته راغی، دټولو سره یې ښه په خندا خبرې وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږه مشره هم ورسره وه... راته يې وويل چې ملکه به دروغتون کومو برخو ته ورځي اودا چې دهغې دراتللو نه يوه ورځ وړاندې به مونږ تمرين کاوو، په هاغه ورځ لس دولس سړي چې يوشان تورې جامې يې په غاړه وې اوکړه وړه يې دپوليسو وو راغلل،زمونږ مشره ديو څو تنو سره را ښکاره شوه مونږ په خپل-خپل ځاى ولاړ وو،زه دنوي ماشين سره اوم او زما کار دا و چې کله راته اشاره وشي نو زه يوى بټنه کېکاږم،گومان مې نه و چې ددې دومره لوى ماشين تر شا زه به چاته ښکاره شوى واي، زمونږ مشرې دملکې په شان يوڅو قدمه اخوا دېخوا واخيستل،يو څو تنو سره يې په نرمه لهجه خبرې وکړې او يو تن سره د لاس روغبړ وکړو، په هغو دولسو کسانو کې يو تن خپلې گړۍ ته وکتل او ويې ويل بس دى اوس وړاندې ځو دوى ټول ووتل مونږ بيرته خپل اصل حالت ته راغلو. زه دروغتون په لومړي پوړ کې جوړريستورانټ ته ولاړم او په خپل ځاى کښېناستم،له دې ځايه بهر چمن ښکارېدو،دريستورانټ زياتره کارکونکي ما پيژندل په دوى کې کترين هم وه،چې زما سخته دښمنه وه، دا د پنځوسو کالو يوه بوډۍ وه چې سخته متعصبه انگرېزه وه.
يوواري ما ډوډۍ خوړله نو دې زما مخې ته وړه گلدانۍ اوچته کړه او په بل ميز يې کېښوده چې يو سپين پوستي سړى او ښځه پرې نا ست وو، بل واري دډوډۍ پاتې پيسې ماته په لاس کې دراکولو پر ځاى راته دلرگي پر تښته کېښودې.
ما ددې مشر ته شکايت کړى و،نو ځکه ددې له ما بد راتلل. زمونږ تر منځ يو خاموش سوړ جنگ روان وچې لږ خلک ترې خبر وو، هغې به کله-کله نورو خلکو سره په خبرو کې غږ راپورته کړو او بيا به يې ورو غوندې وويل"زمونږ وطن يې مردار کړى دى"دميزونو دپاکولو پر وخت به يې دشونډو دلاندې يو څه وويل او ماته به يې وکتل، هر څومره وخت چې به ما په ريستورانټ کې تېرو او هغه به شاواوخوا گرځېده نو زه به نا ارامه وم ، يو څو همکارانو ته مې دزړه خبره وکړه خو دوى پرې ځان واچوو، ځينو راته وويل:
"پروا يې مه لره"نن هم هغې دملکې دراتگ خبره کوله او دنور کله په شان زماځنگ ته دتيرېدو پر وخت يې وروغوندې وويل:"شکر دى چې مونږ ملکه لرو" ما په زړه کې وخندل چې ټوله دنيا په کوم مخ روانه ده او دا بوډۍ په داسې شاهي کورنى نا زېږي چې په خپله ددې هيواد دورځپانولخوا په ورځ کې يوځلې خو بې عزته کيږي خيرزما يې څه.....زه چې ماښام کورته تلمه نومشرې راته يادونه وکړه چې صبا ته به نکټايي ترې ،بس دلته "زما يې څه"احساس رانه ولاړو، زما دنيکټايي نه بد راځي،خو هغه دچا خبره "حکم حاکم مرگ مفاجات" سحر چې دتک سپين کميس سره مې سره نيکټايي وتړله چې ميرمنې مې دکباړ نه راته همدې بدې ورځې لپاره راوړې وه،دسحر نهه بجې روغتون ته ورسيدم نو په ټولو دروازو پوليس والا ولاړ وو، گاډي تالاشي کيدل دډاکترانو او نرسانو شناختي کارټونه بيا-بيا کتل کيده، جامه تالاشي هم روانه وه دننه دوو کسانو دروغتون کارکونو ته ژېړ کاغذي ستيکرې په جامو لگولې چې له نورو وپيژندل شي، په خپلې څانگې کې مې وليدل چې ټول داسې جوړ او تيار راغلى وو ته به وايې چې واده دى، زمونږ مشرې دومره داوچتو پوندو بوټان په پښو کړې و چې په کې گرځيدلې نه شوه مونږ ته يې وويل چې"عادي کار وکړئ دملکې لپاره دڅه خاص تردد ضرورت نشته" خو په خپله دهغې دتندي گونجې ددريو پر ځاى دولس شوې وې.
پوره په لسو بجو دملکې موټر دروغتون په لويه دروازه رادننه شو،اولکه څنگه چې يو ورځ وړاندې مونږ لېدلې وو د لسو دولسو سړو يوه ډله اخوا دېخوا ودرېده، شل تنه کيمرې سره دټيلي ويژن د فبلم جوړونکي هم تيار ولاړ وو، يو څو دننه په لږه فاصله ورو-ورو ورسره خوځيدل داسې لکه چې دمچانو يوه جوپه خوځيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټاکل شوی وخت ملکه زمونږ شعبې ته راغله،دټولو پیژندګلوي ورسره وشوه، ماته اشاره وشوه نو دایکسرې دماشین بټن ته مې زور ورکړو، یومریض مو دوړاندې نه تیار ودرولی و،نږدې وه چې ملکه بلې کوټې ته بیول شوې وای چې په کمپیوټر دهغه مریض هډوکې ووینې خو ناڅاپه ملکه وړاندې شوه او له ما سره یې خبرې پیل کړې،په دې وخت کې دځو کیمرو رڼاګانې پر ما او پر هغې لکه د تالندې ګوزارونه وکړل، زما نه یادیږي چې ملکه څه پوښتنه کوله اوما ورته څه ځوابونه ورکول، دا هر څه یوه لحظه وو، بیا چې په ځان پوهیدم نوهر څه خلاص وو، ملکه بلې کوټې ته تللې وه او زه حیران په خپل ځای ولاړ وم.

ملکې تقریبا په روغتون کې نیم ساعت تیر کړو،او دهغې موټر له لوی تور اوسپینزې دروازې ووتلو نو تردېره وخته خلکو په وړو-وړو ډلو کې له یو بل سره خبرې کولې، مونږ په خپله شعبه کې دهغو مریضانو دایکسرې په اخیستو کار پیل کړ چې راته په انتظار ناست و او تر مازدیګره اخته و. نن هم له سهاره مونږ په کاربوخت و،خو هغو خلکو چې په ورځپاڼوکې یې زما تصویر لیدلی وو راته به یې مبارکي وویله یابه راته موسکی شول چې مونږ دې پیژنو.

زه نن هم دنور کله په شان دچایو لپاره ریسټورانټ ته ولاړم او چې په خپل ځای کېنډېناستم نو شاواوخوا مې وکتل هغه زړه کاترینا نه ښکارېده، زه لږ خفه غوندې شوم... چې هغې زما عکس لیدلی دی که نه ...کېدای شي لیدلی وي او بد ورباندې لګیدلی وي اوپه همدې خبره ځان راته نه ښکاره کوي، داخبره چې مې په زړه شوه نو خوشحاله شوم..."اخر مې دې بودې ته ماتې ورکړه....اوس به راسره په سمه خوله خبره کوي... زما زړه ډاډه شو،ددې ځو کلونو داعصابي فشار نتیجه زما په بریالیتوب راوتلې وه. دریسټورانټ په ځو میزونوکې ورځپاڼې ایښي وي او زما دبرې اعلان وو.

ما چای خلاصې کړې او له ریسټوانټ نه چې ووتلمه نو کاترین مې ولیده دهغې په لاس کې دپیالو ډک یو پټنوس وو،زما زړه ودرزېدو، فکر مې وکړو دا به په شرم سره خپله لاره ونیسي... ښایي له ماسره هیڅ خبره ونکړي...ښایي له ما ښنه وغواړي... ښایي...خو هغه په خپل ځای ودرېده، راته یې ډېر په عجیبه سترګو وکتل،داسې لکه چې پرما رحم کوي...داسې چې یو تربور بل ته دحج مبارکي وایي...دهغې لهجه داسې وه لکه دتیرې چړې یو خرپ... چې زما زړه کې یې ووهلو... راته یې وویل:

"څنګه ...زمونږ ملکه دې خوښه شوه" هغې د "زمونږ" ټکي ته دومره زور ورکړو چې تاو یې زما له غوږونو نه ووتلو.

یواځې شیبې

نرګس دتیرو ځو ورځود باران له کبله په کور کې وه،هغې سره دخوړو تازه شیان په خلاصېدو وو،او نن خو ورکره مېلمه هم راتلو،نور کله به یې لونو ورته سودا راوړه، مشره لور خو به یې دهرې شنبې په ورځ داولادونو او خاوند سره راتله نورو خپل-خپل ورځ ټاکلې وه. د نرګس دکونډتون کال پوره شوی و، تیر کال هم په دې ورځو کې جانباز ناڅاپې مرګ ترې جدا کړو او ددوی ددېرشو کالو دیوځای ژوند مزې یې پرې کړې.

نرګس په پردېس کې پنځه اولادونه لوی کړي وو،څلور لوڼه یې دخپل-خپل کور وې،یو زوی یې لره چې د واده نه وروسته ورسره ځو میاشتې پاتې شو،خو بیا ترې بېل شو،په دې ملکونو کې یو کور دیوې کورنۍ لپاره بس ګڼل کیږي دخاوند تر ژونده نرګس ډاډه وه چې خپل فرض یې پر ځای کړی و،جانباز به دشپې ټیکسي چلوله او دورځې چې به یې خوب پوره شو نو دنرګس دلاس رنګا رنګ خواړه به یې خوړل،خو اوس دا یواځې پاتې وه، هغې کوټ په غاړه کړو دکور کونجیانې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دماتو پیسو بټوه یې په جیب کې کېښوده او بهر راووتله،په کوڅه کې یوې ورې جینۍ خپل ګلابي بایسیکل چلوو، لږ وراخوا دوو ښځو دخپل کور دروازې پرانیستې او په خبرو اخته وې، د نرګس په لیدو یې ورته لاس وروخوځاوو،هغې هم دسر په اشاره ورته ځواب ووایو.
دوکانونه دکوڅې په سر کې په لوی سړک جوړ وو، نرګس ددې دوکانداران پیژندل،دځینو اولادونو ددې دبچو سره په ښوونځي کې سبق ویلی وو،اوس دوی هم ځوانان و،هغې دیوڅو دوکانونونه سودا وکړه ټولو ترې حال احوال وپوښتلو او د زړي زړه ډاډه شو، د تیرو څو ورځو د یواځې توب احساس یې ورک شوی و،هغې ټول عمر دخاوند او دالادونو په خدمت کې تیر کړی و، ژبه یې ماته کوډه زده کړې وه او نه دکور نه بهر ددنیا په معاملو پوهیده،اوس هم دې دهرې خبرې لپاره مشرې لور ته ټیلي فون کوو، بیا هغې ورته کارونه سمول، دجانباز دمړینې نه وروسته یوه-یوه لور به ورکره پاتې کیده زوی به یې هم لیدو،بیا ورو-ورو ددوی راتګ کم شو په ټیلي فون به خبرې کیدې، نرګس به دزوی نه مروره وه چې هغه یې پوښتنه نه کوي،خو شهباز دښار په بل سرکې اوسیده، هغه په دوو ځایونو کې کار کاوو او نه یې غوښتل چې درخصتۍ په ورځ بیا په سړک روان وي، نرګس به ماښام مهال ډېره زوربده، جانباز به راډیو ډېره اوریده او کله چې نرګس به ډېره خفه شوه نو دراډیو اوټیلي وېژن غږونه به یې لوړکړل، بیا به یې په چیغو-چیغو وژړل، یوه ورځ مشرۍ لور ورته وویل: "مورې د ژبې یا دکومې بلې زده کړې لپاره په کورس کې ځان داخل کړه،خو نرګس ورته وویل:
"اوس په دې سپین سر به زه څه زده کووم" بلې لور ورته دکار وویلو نو دا په فکرونو کې ډوبه شوه، دېرش کاله پخوا هغې یو دوکان کې څو میاشتې کارکړی و خو یوه ورځ چې یوې سپین پوستې وربانډې وتوکل دې جانباز ته کیسه وکړه او هغه وربانډې کار بندکړو، نرګس پرې ډېره ګرانه وه او په دې خبره هغه سخت قهرېدلی وۀ، بلې لور ورته ویل چې دکور یوه کوټه دې په کرایه ورکړې چې یو څوک دې ورسره وي،خبره رښتیا هم وه دنرګس کور ډېر لوی و، څلور کوټې دخوب وي، یوه دناستې او بله دډوډۍ کوټه وه، بره او ښکته په کې غسل خاني جوړې وې، په دې هیوادکې ډېرو خلکو کوټې په کرایه ورکولې، خو نرګس به ویل کوټه هلک ته څنګه په کرایه ورکړم دی به وځي ننوځي لوښي به راته ناولي کوي، انجلۍ که وي هغه به ملګری لري څوک به یې منع کوي چې دشپې دې بهرنه ګرځي، دهغې کشره لور ډېره ژبه وره وه یوه ورځ چې مور ترې ګېله وکړه نو ورته په وینا شوه، "تا څنګه په دې وطن کې عمر تیرکړی دی نه دې ژبه زده کړه نه دې کوم کار وکړ، ان تر دې چې موټر قدرله هم نشې چلولی چې بهر وګرځې...ستا علاج دادی چې ته بیرته خپل کلي کې ژوند وکړې هلته دخدمت او دخبرو لپاره به ډېر خلک پیدا کړې" زړي په هغه شپه لور ته څه ونه ویل خو دشپې یې دومره وژړل چې بالښت یې لوند شو خدای ته یې هم دغه زارۍ کولې چې ما هم واخله.
ورځې په میاشتو بدلې شوې او نرګس ورو-ورو دخپل یواځې ژوند سره عادت پیداکړو،کله-کله به دجانباز نږدی ملګرو ترېنه په ټیلیفون کې حال احوال اخیستو په دې کې اشرف هم شامل و،دجانباز په ژوندانه اشرف به ددوی کور ته ډېر راتلو،دهغه په کور کې څوک نه وو، ښځه یې پخوا مړه وه او دوو زامنو یې دپلار پوښتنه نه کوله ،جانباز به دهغه ډېر خیال ساتلو، نرګس ته به یې ویل ده ته وطني شیان پخوه چې دیواځې توب احساس ونه کړي.
هم دا وه چې کله به داشرف دراتلو ورځ وه نو نرګس به ورله کله سابه کله کباب کله دجوارو ډوډۍ کله پراټې او حلوه پخول.
دجانباز دمړینې نه وروسته اشرف به یواځې هغه وخت ددې کور ته راتلو چې دنرګس په اولادونو کې به څوک ورکره راغلی و،خو نن اشرف راتلو او په کور کې نور هیڅوک نه وو،په دې ورځ به تل دهغې دربېمه لور سیلۍ راتله، خونن هغی سحر ورته په ټیلیفون کې ویلې و چې دا زکام

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې ده اوډاکټر ورته دارام کولو مشوره ورکړې ده، نرگس به داولادونو په تکلیف ډېره زهیره شوه، سیلۍ ته یې وویل چې ارام دې وکړي بیا دغرمې یې پام شو چې اشرف هم راتلو دا یو څه نا ارامه شوه،بل هیڅوک په کور کې نه وو،که څه هم اشرف ددې دکورنۍ دغړي په شان و،خو هغې ته یوه عجیبه احساس وشو،که څوک خبرشول دا دیو پردي سړي سره په کور کې یواځې وه نو بیا....یو واري ټیلي فون ته ولاړه چې اشرف ته ووایي چې مه راځه، خو بیا ودرېده دماښام او دیواځیتوب داحساس سره هغه وېرېده، هغه دیوې اونۍ راهیسې په کور کې یواځې وه، درې ورځې کیدې چې هغې هېڅ نه وو پخ کړي، په یخچال کې یې دتیرو څوورځو پاتې ډوډۍ گرموله او خوړله.

اوس هغې کور پاک کړی و او چې سودا یې راوړه نو سمدلاسه یې پخلی پیل کړه،داشرف به سموسې خوښېدې هغې نن سموسې جوړې کړې، ورسره کوفتې وریژې بینډۍ هم وې، دپخلي پر وخت به نرگس ډېره خوشحاله وه په تیره بیا دمیلمنو لپاره چې به یې پخلي کاوو، په داسې وخت کې به جانبازهم د دی سره په پخلي کې لاس کوو، ترکاري به یې ورته پاکوله او پرېکوله، دکبابو لپاره به یې ورته غوښه اخته کوله.

دکله راهیسې چې ددوی ټول اولادونه له دوی څخه بیل شوي وو،نرگس او جانباز یو بل ته ډېر نږدې شوي وو،او هم په دې خبره به د هغې زړه ارې ارې شو چې هغې دجانباز سره دژوند ښې شیبې ډېرې ناوخته وموندلې،هغه دپخلي نه وزگاره شوه نو دمازدیگر لمونځ یې وکړو.

اشرف چې ماښام راورسیدو نو نرگس ایله دخپلې مشرې لور سره په ټیلي فون خبرې خلاصې کړې وې،هغې ته ویلې و چې اشرف به راځي او دی به په کور کې یواځې وي،خو لور یې یواځې دومره ورته وویل چې کاکا ته مې سلام ووایه،دنرگس زړه ډاډه شو،هغه کوم غلط کار نه کوي،نرگس یو څو شیبې داشرف سر کښیناسته، بیا یې دډوډۍ تابیا وکړه،اودواړو په گډه وخوړه، دوی زیات وخت د نرگس داولادونو په هکله خبرې کولې، اشرف په خپل دوکان او په هغې کې کارکونکو څوتنو ځوانانو کیسې کولې او نرگس ډېره موده وروسته څوواري دهغه په خبرو وخندل، د هغې پام نه و،او چې اشرف خپل لاسې گړۍ ته وکتل نو د نرگس سترگې هم دیوالي ساعت ته په ځیرشوې، د شپې ۱۱ بجې وې هغه حیرانه شوه نن څنگه دماښام هغه سپیره وخت په دې غم نه شو.

اشرف په تلو کې ترېنه پوښتنه وکړه که څه کار یې بند وي نو دی به ورته وکړي،نرگس ترېنه مننه وکړه او دی ولاړو،له دې وروسته به اشرف کله-کله ماښام د دی کورته راتلو اوڅوساعته به یې ورسره خبرې وکړې،داشرف په وینا نرگس دکور سره نږدې دخشکه شویۍ په دوکان کې دوه ورځې کار پیل کړ،هغې پیسوته دومره اړتیا نلرله څومره چې ځان مصروفه کولو ته لېواله وه.

دوه میاشتې همدغسې واوړېدې او یوه ورځ نرگس احساس وکړو چې هغې خپل زوی شهباز دډېرې مودې نه- نه دی لیدلی،که څه هم دې به ورسره په ټیلیفون خبرې کولې،خودالومړی ځل وچې نرگس د شهباز دکمې احساس و نه کړو،اشرف تر ډېره حده ددې دکور درانه کارونه ورته کړي وو.

په یوغسل خانه کې دنل اوبه څڅیدې هغه یې ورته په خپله جوړ کړی وو،دموټر دگراج مخې ته لویه ونه یې ورله پرې کړې وه،دجانباز دزوړ موټردخرڅولوتابیا یې ورله کړې وه، خو ددې ټولو نه علاوه نرگس داشرف سره دخپلو معمولي ستونزو په هکله غږېده، داسې خبرې چې اولادونو به یې ورپورې ملنډې وهلې،او دې به د وېرې ورسره نشوۍ کولې.

هغې اوس په ځان یو څه اعتماد پیداکړی و داشرف په خبرو به یې زړه ته ډاډ وموندلو اوځان به یې یواځې نه احساسوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه شپه چې دهغې مشره لور ورکره راغله نو په موركې يې يوه څه بدلون وليدو، نرگس به عموماً ساده خړې جامې اغوستې،د وېښتو کلکه کوڅۍ اوغټ څادر په سر...دجانباز دمړينې نه وروسته هغې رنګين لباس نه و اغوستی،خو نن د هغی اسماني رنګه وريښمېنې جامې په غاړه وې،دڅادر په ځای دشيفون لوپټه يې په سر وه اوچې لور ته ورنږدې شوه نو دجامو نه يې دهغه مخصوص عطرو خوشبويي راپورته شو چې جانباز به ورله راوړو، نرگس دلمسو په خبرو خندل او څو واری يې لور هم په غيږه کې ونيوله.
د مور دا بدلون دهغې دټولو اولادونولپاره حيرانونکی و، دوه لونې يې خوشحاله وې، نورو بيغوري څرګنده کړه، او په هغه ورځ چې شهباز له ډېرې مودې وروسته خپله مور وليده نوټندی يې تريو ونيولو، هغه خبر و چې اشرف ددوی کور ته ډېر تلو راتلو ځکه نرگس به خپلو ټولواولادونو ته دهغه دراتګ خبره کوله.خو په خپل مور کې يې دا بدلون خوښ نشو، داخلک به څه وايي دهغه په زړه کې وګرځېده، خو بيا دښځې په وړاندې يې مورته څه ونه ويل. شهباز چې دورځې دتيرېدو وروسته دکور په لور روان شو نو ښځې يې لومړی خبره همدا وکړه"مورنن ډېر فيشن کړی و"شهباز دقهر نه هېڅ ونه ويل خو بس خپلې شونډې يې وچيچلې او دموټر رفتار يې نورهم تيزکړو.
هغه ماښام نرگس دټيليفون غوږی نيولی وه او په بل سر کې يې دخپل زوی وېناګانې اورېدې"ته اوس مونږه شرموې،خپل عمر ته وګوره... دا زما خسرګنۍ به څه وايي دا خلک به څه وايي..."او بيا شهباز چې داشرف نوم واخيستو نو نرگس دسر نه تر پښو ولړزېده"مونږ خو داشرف کا کا ډېراحترام کاوو دی دومره پريوتی انسان دی..."نرگس هيڅ ونه ويل بس ورو غونډې يې غوږی بيرته کېښوده اومخامخ لګيدلې هنداري ته خير شوه.
په بله ورځ دهغې لور سيلی ورکره راغله نو نرگس دکور دروازه ورته پرانيسته، دهغې ټول وجود په خړو جامو کې پټ و اوپه سر يې تور څادرکلک تاو کړی و، دهغې په شونډو يوه سترې موسکا راښکاره او بيا ورکه شوه.

نيمګړې کيسه

په کوڅه کې دجوارو دنينو خرڅونکي غږ را پورته شو"پولی واخلئ پولی... دکور ماشومانو لويې دروازې ته منډې کړې،هغه هم له ځايه را پاڅيده، دڅادر د پيڅکې پورې تړلې پيسې يې پرانيستې او دخپل دروند وجود سره دکوڅې په لورې روانه شوه، لږه شيبه وړاندې هغې پټاسې خوړلې وې چې ورېنداړې يې دچا دکوژدنې نه ورته راوړې وې،او دهغې نه هم وړاندې هغې ډوډۍ خوړلې وه، دډوډۍ نه وړاندې يې ګنډېرې ژولې وې او دګنډېرو ضرورت ورته ځکه پيدا شوی و چې ډېره مالګينه غوښه يې خوړلې وه.
دهغې په ژوند کې دوه کاره وو، يو ټوله ورځ خواړه او بله په کټ به پريوته او سترګې چې به يې پټې کړې نو ځان به يې دناوې په حيث ليدلو، دهغې په زړه کې بس يو ارمان و ،واده...واده او واده...
دپيغلتوب په درشل کې به يې شپه او ورځ دا خوبونه ليدل چې ډېر ژر به يې ځوک وغواړي.
هغه په دې غم کې نه وه چې سړی به څنګه وي کار به څه کوي ځوان به وي که زوړ... بس هم په دې تصور دهغې وړه دنيا اباده وه،ځکه خو يې سبق هم پوره نه کړو ددې نه مشرې دوه خويندې چې واده شوی،نو هر چا به ددې د راتلونکې په هکله خبرې کولې،بيا دهغې ورونو هم ودونه وکړل،په کور کې ماشومان وزيږېدل ددې مور پلار زاړه شول،مور يې دپخلن کار نه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولی، ځکه خو دې د اخلي پخلي کار په خپل لاس کي واخيستو او هم ددې ورځې نه ددې ولوږه هم زياته شوه، د ډوډۍ نه وروسته چي به دې دسترخوان راټولوو نو پاتې شيان به يې هم خوړل بيا به هم دې ته خپله خيټه تشه ښکارېده،دکوځې نه يو پلورونکي به نه شو تېرېدای دهغې دکور مخې ته يې دخوراک دشيانو دخرڅولو لپاره ضرور ناره وهله،"وږې دي وږې ... دجوارو نينی ګنډېری...نان خطايي...کيک يوه ورځ ورته وربنداري په ټوکو کي وويل:

"خيټه ده که ژرنده...هډو ودرېږې نه...خو دې به دهيچا پروا نه کوله...بس خواړه وو چي ددې خيټې ته ورولويدل، ددې وزن اوس دومره زيات شوی و چې په ګرځيدوبه يې ساه ښکته پورته شوه، په پونړو به نه شوه ختلې، يو کار به يې وکړو نو بې حاله به ناسته وه، په دې ځوانه ځوانۍ کي خلکو ورباندې رنګارنګ نومونه ايښي وو.

ډومبکی،مېښه....پنډه شاببو....چاتی.... دهغې مور ټولو خپلو خپلوانو ته ويلي و چي که څوک زما لور وکړي نو زه به ورته خپلې ټولې ګاڼي ورکومه،خو هلکانو به غوږونه ونيول چي دې غواګۍ سر به څوک ژوند تيروي.

ښه نو ولوستونکيه.....تر دې خو ما کيسه وکړه پاتي کيسه ته راته پوره کړه...څه؟...ته وايي چې کيسه ليکل ستا کار دی...تراوسه ددې جينۍ نوم هم راته څرګند نه شو،ولې دې داسې کيسه پيل کړه چي پای له ما غواړي ښه سمه ده...ما ځينو خلکو ته دا کيسه هم تردې ولوستله او ددوی نه مې پوښتنه وکړه چي نور نو ددې جينۍ سره څه وکړم.

يوه ډله خلکو راته وويل چي که داجينۍ ښه اخلاق لري... کورنۍ يې ښه ده نو ددې غټ وجود دومره عيب نه دی... يو رژيم (دخواړو پلان)دې ورته څوک ونيسی... سمه به شي او په کار ده چي يو څوک يې وکړي.

خو ما دداسې کسانو نه پوښتنه وکړه چي که ستا ورو،زوی ،ماما يا نږدې خپلوانو کي يو ناواده سړی وي نو ايا دوی به دا جينۍ وغواړي؟

يوې بلې ډلې راته وويل چي دا جينۍ بې له واده هم ښه ژوند کولی شي،دې له په کار دی چي پاتې عمر دې دمور پلار په خدمت کي تېر کړي،کله چي دوی نه وي...دا به دکور مشره وي....ټول ورونه خويندې به ورباندې راټول وي،عزت او ناموس به يې ساتلی وي، عبادت دې وکړي ددنيا کارونو نه دې لاس واخلي او خپل اخرت دې ښه کړي.

خو زما پوښتنه دا ده چي څوک به دخپل خور،لور وربېرې، خورزې يا لمسۍ ته داسې راتلونکی وغواړي، ښه نو ولوستونکيه... څه چرت وهې افرين شه چې تراوسه دا کيسه لولې،زه درته اوس خبرداري درکومه چې وړاندې دا کيسه مه لوله ځکه ددې پای نشته...ښه ده نو چې ته زما خبره نه منې نو زه به دا کيسه همدغسې پرېږدم نيمګړې...

پلار،مور او لور

پښتنه له اسمانه ځمکې ته را وغورځېده،په وجود کې يې ساه نه وه،خو په منډه وه،ماشومه لور يې په غېږه کې نيولې وه او نه پوهېده چې په خوشې سرک کوم خواته ورتله،ديوموټر تېز هارن هغه بېرته خپلو حواسو ته ورټيله کړه،دموټر ډريور هغې ته بد-بد کتل او دهغې ماشومې لورته يې اشاره کوله، لکه چې يې ويل"په خپله خو مرې ... دا ماشومه ولې له ځانه سره وژنې."

پښتنې ډېر مزل وکړوخو دستړياحساس يې نه کاوو،که يوې تيرې دهغې پښه نه وی نيولې نو ښايي همدغسې به روانه وی، دا هم هلته دسړک په غاړه په لويه تيره کښيناسته، ماشومي تمنا ته يې وکتل هغه حيرانه وه چې په مور مې څه شوي دي، خپل ورکوټی لاس يې ددې پر مخ کيښودو نو پښتنې وليدل چې دهغې مخ په اوښکو لوند وو، دپوزې نه يې هم اوبه راواني وې، د دی په اوږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځرمنې تور بکس ځوړند و،د هغې نه يې رومال را وويستو سترګې او پوزه يې پرې پاک کړل. ځو شيبې وړاندې هغه په ځومره هيلو دپلار کورته ورغلې وه،يو کلنې تمنا ته يې په ټوله لار غوږکې خبرې کولې،چې بابا ووينې نو په تندي لاس به ېردې او سلام به ورته وکړی، تمنا به کټ-کټ وخندل.

د پښتنې مور د ساه لنډی مرض لاره او پرون يې روغتون ته رسولې وه،خو هغې اجازه نه لرله چې دمور پوښتنې ته ورشي،د هغې پلار لس کاله پخوا ورسره هره اړيکه شلولې وه،هغې ځو وارې جرګې مرکې وکړې خو ده دهيچا نه منله، دپښتنې ګناه ډېره لويه وه،هغې په خپله خوښه د وارث سره واده کړی و، هغه وارث چې د دوی د قام نه و، ددوی ژبه يې هم نه ويله او دخان زوی هم نه وو، پښتنه پو هېده چې په دې کار به يې پلار په قهر وي،د دې په واده کې هغه شريک نه شو، دا دخپل ماما له کوره واده شوې وه،خو هغې ليدلې و چې ددی نه وړاندې وروسته ځينو نورو جينکو په خپله خوښه دژوند ملګري غوره کړي وو، ديو ځو ميندو پلرونه ځه موده خفه و،خو بيا يې هر ځه منلي وو،داولاد مينه دهر غرور سر ټيټ کړي،پښتنې همداسې ګڼله، داسې نه وه چې وارث دهغې دپلار نه و خوښ، په سر کې يې ورسره ډېر په عزت او درناوی چلن وکړو.خو وروسته خبره ورانه شوه دپښتنې تره خپل ورور ته غټ پيغور ورکړی و"د بې غيرت" او د "بې ناموس" خطاب يې ورله ورکړی و، د پښتنې دپلار لپاره دا پيغور دټوپک له ډز او دتورې له ګوزاره سخت وو.

پښتنې وړه تمنا له غيږې ښکته کړه،هغه اوس اودرېدی شوه او دمور دګونډې سره يې ډېده ولګوله،پښتنې ځادر سم کړو دبکس نه يې يو بسکټ راوويستلواودتمنا په لاس کې يې ورکړو، نور کله به دې ماشومې چيغې وهلې،لاس پښې به يې غورځول، خو نن په حيرانونکې توګه غلې وه، لور دمور غم احساس کړی و، پښتنې لارې ته کتل، سړک خوشی و، هغه په ټيکسي کې دپلار کور ته ورغلې وه، لس کاله پخوا هم دغسې يوه ورځ وه چې هغه دماما سره په يوې بلې ټيکسۍ کې له کوره ووتله، نه يې ورور لاس ونيولو، نه يې پلار په سرلاس کيښودو نه مور دهغې په سر قران شريف ونيولو نه يې پرې پټاسې وشيندلې. هغه په تيرو لسو کالو کې بيا خپل کور ته نه وه تللې، پلار يې ويلې و چې که بيرته راغلې نو وژنم دې.

ورونو به يې حال پوښتلو او کله- کله به يې د هغې دپلار نه په پټه مور هم ورکره راتله. دروغې لپاره ډېرې هڅې وشوې،دوارث دپوهنتون يو استاد چې دپښتنې دپلار ملګری وو،په ننواتې ولاړو دهغې ماماګانو، تروريانو،ورته په وار وار مينت زارۍ وکړې،په اختر اوبرات کې به نورو خپلوانو ورته يادول چې پښتنه په خپل کور کې خوشحاله اباده او ددريو اولادونو مور ده،خو دا وړۍ نه شړۍ کيده.

نن هغې يو وارې خپل ځان راټول کړو،دمور د ليدو په هيله پلار ته پخپله ننواتې ولاړه،خو پلار يې ددې دليدو سره په ښکنځلو سر شوهغې لا خپل بوټان له پښو نه وويستی او د وړې تمنا لاس هم ها غسې په تندي پاتې شو، د هغې پلار خپلې ځپلۍ ته لاس کړو، د پښتنې خور ژر د خپل پلار لاس ونيولو،هغې ته يې وويل:"ببۍ ولاړه شه...بابا دې ونه وهي دا دشرم خبره ده" پښتنه يو ځه وارخطا شوه خو بيا يې ځان کلک کړو او پلار ته يې وويل:"بابا جانه بس کړه...ومې بښه ... ما ډېره لويه ګناه کړې،خو خدای پاک هم بښونکی دی،زارۍ درته کوم...بس دی دمور لپاره... دخدای لپاره... " خو دهغې دا ټولې خبرې دهغې پلار نه اورېدې،هغه په لوی غږ دې ته ښکنځلې کولې،دهغه سترګې سرې او لاسونه يې له قهره رپيدل"بښل مښل نشته..."جرآت دې ځنګه وکړو چې بيا دې کور ته راغلې درته مې ويلې نه و چې وژنم دې" ددې خبرې سره سم هغه په ديوال ځوړند د تمانچې پټۍ ته لاس کړو، د پښتنې خويندې په چيغوشوې "ولاړه شه خورې... " او دواړو د پلار له لاسه تمانچې واخيسته، هغې غوښتل چې ځان کلک کړې خو د پلار ځپيړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوغورځوله، وړه تمنا په چيغو وه، پښتني خېل ځان په هغې واچوو او د دروازې لورې ته يې منډه کړه، نا ببره هغه د لور نه مورشوه، د تمنا دويرې ډک غږ دې ته اړکړه چې له هغه ځايه ځان وباسي، هغې لکه د چرګې تمنا دخپلو وزرو لاندې پټوله،دکور ددوازې نه په وتلو کې يې يو وارې شاته وکتل، دپلار څيره ورته داسې ايسېده لکه چې ددې قاتل وي، بيا په يوه منډه له کوڅې لوى سړک ته را اوتله،د سر څادر يې په اوږو پروت وو او داسر توره په لاره روانه وه،اوس چې دهغې ځانته پام شو نو يو وارې بيا په ژړا شوه، دا څنګه پلار وو،پلرونه خو دخپلو لوڼو سر په لوپټه پټوي،په بدرګه يې له کوره رخصتوي دخوارږو پتنوس ورسره وي.
هغه دپلار کور ته په ټيکسۍ کې ورغلې وه،دښار دې برخې ته ډېر لږ بسونه راتلل،دهغې هېڅ اميد نه و چې بېرته تللو لپاره به ورته څه پيدا شي،خو قسمت يې ښه و،يوه لارۍ ورته ودرېده،هغه په سيټ کښېناسته خو بيا يې هم ژړل،ورسره ناستې يوې ښځې ورنه وپوښتل" څه شوي دي ؟ " پښتنې په ژړا وويل: " پلار مې مړ شو"

دشيشې ګيلاس

بصرى په تناره کې ډوډۍ لګولې،دمازديګر لمونځ شوى و،او هغه خبره وه چې عالم خان به دکلي دجومات نه را وتلى وي ،خو دا معلومه نه وه چې هغه به څه وختې کور ته راتلو،کله-کله به يې دملګرو سره دلارې پر سر بنډار کاوو اوناوخته به کور ته را رسيدو.بصرى به دمازديګراودماښام ترمنځ داسې وه لکه چې په دار ځړېدله ما شومانو ته يې ويل "شور مه کوئ اوس به مو دادا راشي" هغوى ته به يې د وخته ډوډۍ ورکړې وه،ځګه د عالم خان کور ته راتګ دزلزلې نه کم نه و،تندى به يې تريو نيولى و دکور دروازې ته به يې لته ورکړه بس ته به وايې بهر چا سره يې جنګ کړى دى.
دبصرى خوابنې دخپل مشر زوى سره يو ځاى اوسيده او کور يې دعالم خان کور سره ديوال په ديوال و دعالم خان مشره ورېنداره شاخوبانه نومېده او په دې وخت کې به هغې هم په تناره کې ډوډۍ لګولې،هغه څه چې دکلي په هر کور کې به دډوډيو خوشبويي خپور وو.
نن بصرى دعاګانې کولې چې عالم خان دې ډېر وخت بهرپاتې شي،دهغې کټوى لا تراوسه نه وه پخه غوښه په کټوى کې خوټيکيده، خو لا کلکه وه "خداې خبر چې قصاب دڅه شي غوښه راکړې ده چې نه خوړينيږي"بصرى به هر وارې دکټوى سر لرې کړو او دا جمله به يې له خولې را او ووتله، په دې کې نا څاپه ټول ماشومان په منډه شول او بصرى پوهه شوه عالم خان کور ته رانږدى وۀ،دهغه په راتګ به ټول ماشومان ورک شول، څوک به دکټ دلاندې او څوک به ددروازې شاته پټېدل،لوى هلکان به کله په ونه وختل او کله په کوټه، بيا چې عالم خان به ډوډۍ وخوړه او ټول به دهغه په تندې پوه شول نودخپلو خپلو سوړو اوپټو ځايونو نه به يو- يو راښکاره شو.
بصرى له کټوى سر ليرې کړو او غوښه يې په ګوته کې ونيوله، تراوسه خوړينه نه وه خو هغې ژر دسترخوان واچو، هر څه يې دعالم خان مخې ته کيښودل، هغه مخ او لاسونه وينځلي و اواوس ډوډۍ ته ناست و، دغوښې ټوټه يې چې خولې ته کړه نو په ښکنځلو شوبصرى ورته په ورو غږ وويل:
"قصاب نن سمه غوښه نه وه راکړې"عالم خان را پاڅيدو، هغه يې له کمڅې ونيوله، بيا يې ورله ديوال سره يو ډغره ورکړه، بصرى چې ترڅو ځان ټينګاووعالم خان ورله څپلې را خلاصه کړه دبصرى له خولې نه تشه سلګۍ را ووتله او چې عالم خان ورله سوک ورکړو نو دبصرى په سترګو توره تياره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم خان په بدو ردو له کوره ووتلو د بصرۍ له سر او پوزې نه وینې روانې وې،او دمور دوینو په لیدو دهغې لونې په ژړا شوی.

دعالم خان غږ د هغه مورهم اوریدلی واولږه شېبه وروسته شاخوبانې دهغې دروازې نه سر را د دننه کړوچې ددواړو کورونو تر منځ په دیوال کې جوړه شوې وه او ماشومان به پرې پورې راپورې وتل.شاخوبانې ماشومان په قلاره کړل او په اوبو یې دبصرۍ پرهرونه وینځل، بیا یې کورکمن او دشړشموتیل یوځای کړل او بصرۍ ته یې په سر پټۍ وتړله.

دهغې مشرې لور ورته دپلار دقهر او د غوښې دکلکوالې کیسه وکړه، شاخوبانې دشونډو لاندې یوڅو ښېرې عالم خان ته وکړې،زړه یې کیدو چې دبصرۍ سره کښینې خو د دیوال بلې غاړې نه یې دخواښې غږ واوریدو چې"څه شوی دي" ته هم ورسره کښیناستې هغه زما زوی ډوډۍ خوړلې ده که نه؟" شا خوبانې بیرته خواښې ته ولاړه او هغې ته یې په لنډو ټوله کیسه تیره کړه،او لکه چې دبصرۍ تمه وه دخواښې لوړ غږیې بیا واوریدو"سړي خو همدغسې وي نو.....دا خبره نه وه چې غوښه په څومره وخت کې خوړینږي، داسې پواړې ښځې د وهلو دي".په بله ورځ بصرۍ سر او نیم مخ په ځادر پټ کړي و او دکور کارونه یې داسې کول لکه چې هیڅ نه وو شوي، عالم خان دخپل مور سره ډوډۍ خوړلې وه،اوسحر لکه دنورو ورځو په شان له کوره وتلی و.

دبصرۍ دوی کور دکلي دچم نه لږ لیرې جوړ و نو ځکه ددوی دکور دغوبل به څوک نه خبریدل، خو بیا هم دکلي په ژوند کې دښځو وهل تکول عامه خبره وه ،دبصرۍ لپاره ګران کار دا و چې که کومې ښځې ترې پوښتنه وکړه چې سر یې ولې تړلی دی نو یوه نوې بهانه به ورته جوړه کړي،ځکه خواښې ورته ویلې و چې پام کوه دکور خبرې نورو ته ونه کړې،د پښې خوئیدل د بام (چت) نه راپرېوتل- د دروازې سره جنګیدل، د وړو غونډوسکی په سر لګیدل، د دیوال نه را پرېوتل، دا هر څه دبصرۍ په زړه و، دمور له کوره به هم که چا ورباندې پېښه وکړه نو بصرۍ به ورته دروغ ویل.

هغه به دجمعې ورځ ته ډېره نه خوشحالیده،عالم خان به ټوله ورځ په کور و او کله دا،او کله ماشومان به یې رټل، په دې جمعه خو دهغې لیور دخپل ټبر سره دمور تپوس ته را روان وو.

فرید خان په ښار کې اوسیدو اوهم هلته یې یوه ښاری ښځه کړې وه، صابره دهغه دښځې نوم و اوډېر اوچت تعلیم یې هم کړی و، بصرۍ به دشاخوبانې نه دومره نه شرمیده لکه چې دصابرې نه، هغې به ډېرې پوښتنې کولې او دبصرۍ سره به د هغې د پوښتنو ځواب نه و،د هغې جامې کالې هم ډېر فیشني واوخبرې به یې هم بل شان کولې.

په داسې جمعه به بصرۍ دشا خوبانې سره ډېره مرسته کوله،ددریو واړو ورونو ټبر به یو ځای ډوډۍ خوړله، دېرش دوه دېرش کسان به په دسترخوان کښیناستل،د ډوډۍ خوړو نه وروسته بصرۍ او شاخوبانې لوښې وینځل او صابره دخواښې سره ناسته وه. د لوښو وینځلو نه وروسته بصرۍ غوښتل چې ورو غوندې ځان خپل کور کې ورک کړي،خو کله چې دا دخپل کور په لورې روانه شوه نو صابره هم ورپسې را پاڅېده،دبصرۍ خواښې اوس دخپلو زامنو سره په خبرو بوخته وه.

کله چې بصرۍ دصابرې په کوټه کې یواځې کښېناسته نو هغې اوس هم سر اومخ په ځادر پټ کړی وو،صابرې ورته وویل:

"ځه بس دی اوس خو سړي نشته مخ اوسر لوڅ کړه"بصرۍ هم له دې خبرې وېرېده،خو اوس بله لاره ورسره نه و،دمخ نه یې پلو لرې کړو خو تندی یې هماغسې پټ و،صابره ورته یوه شېبه ځیر شوه اوبیا یې وویل:"دا په پوزه دې څه چل شوی دی؟"بصرې وویل: "هیڅ"

صابرې دهغې دتندي نه دځادر پلو اوچت کړو او دهغې پرهر یې وکتلو، بیا یې وویل:"عالم خان لکه چې بیا درباندې لاس اوچت کړی دی"بصرۍ له شرمه سترګې ټیټې کړې،هغې غوښتل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځمکه وشلیږي او دا په کې ورکه شي،هېڅ یې ونه ویل،صابره یوه شیبه غلې وه،بیا یې وویل:"ستا دا خاموشي او صبر ددې باعث دی چې سړی دې وهي..... یوه ورځ به دې مړه کړي" دبصرې سترګې له اوښکو ډکې شوې" څه

وکړمه......عالم خان په وړو خبرو په قهر شي.... زیات وخت زه ملامته یمه......"همدغه خو غضب دی کنه....."صابرې دهغې له خولې خبره ونیوله......ښځه که ملامته وي او کنه....... وهل یې ناروا دي،ولې عالم خان چېرې هم غلطي نه کوي...ده چې تېر کال دفرید خان موټر له زاړه کمره سره جنګولی و نو چا وهلی و؟"

د صابرې دسترګو نه دوه اوښکې نږدې دهغې اننګو ته کډه کوله چې هغې ژر ددواړو لاسونه په ګوتو راټینګ کړل اوسترګې یې ومښلې"دا به زما په قسمت کې لیکلې وي... که نه نور ورونیه خو یې ډېر ښه دي"صابرې بې واره وویل:

"داځکه چې نور یې ستا په شان ښځې نه لري"دبصرې غرور نور هم خاورې شو،صابرې په خپلې خبرې یو څه پښیمانه ښکارېده.... ژر یې بصرې نه ښښنه وغوښته او بیا پاڅیده بهر دماشومانو چیغې او شور ځوړ ددې الامه وه چې فرید ښار ته دتللو لپاره به کوځې ته راوتلی وي،بصرې هغې ته مننت وکړو چې خواښې یا فرید ته دې څه ونه وایې ځکه چې عالم خان خبرېږی نو لا په قهر شي،صابرې ورسره لوظ وکړو خو بیا یې ورته نصیحتونه وکړل، چې دعالم خان لاس دې وونیسی ،که هغه ورته څپېړه ورکوي نو بصرې خو دې هم یو شی ورباندې وغورځوی، بصرې پېکه خندا وکړه او ویې ویل:

"ښځه کله سړی وهلی شي" صابرې ددوازې په درشل کې ودرېده او په غلي غږ یې هغې ته وویل:"فرید خان زما سره په زوره خبرې نه شي کولې، یوځل مې داوبو په ګیلاس ویشتی واو ورته مې ویلې و چې که بل ځل یې راباندې لاس اوچت کړو نو زه به کوځې ته ووځمه، ښه ده چې کورمالت مې ننداره وکړي،بس هغه ورځ وه او نن ورځ زما نږدې چې د دشیشې ګیلاس ووینې رانه یې لیرې کړي، په دې خبره بصرې ته هم خندا ورغله،دواړه په خندا دخواښې کورته رواني شوې،په هغه شپه بصرې دخوب نه وړاندې تر ډېره وخته ځان سره چرت وهلو، په غوږ کې یې دصابرې خبرو انګازې کولې.

څوورځې واورېدې دبصرې خواښې دعلاج په پلمه څوورځو لپاره ښار ته دفرید خان کورته ولاړه، بصرې او شاخوباني به ددوډۍ پر وخت په ازاده خبرې کولې.

ددوی دخبرو موضوع به ډېرې دصابرې خبرې وي،دواړو ارمان کاوو چې دتعلیم له برکته دصابرې ژوند ددوئ نه بهتره و، بیا به یې دهغې دشیشې ګیلاس خبره رایاده کړه او وبه یې خاندل، بصرې یو سوړ اسویلی وکړو او ویې ویل:"زه په تاسو ټولو کې بدبخته یم چې د سړي نه راته بلا جوړه شوې ده" شاخوباني ورته وویل:"یواځې ستا لپاره .....کټل دې نه چې تیره ورځ یې د صابرې سره په څومره ورین تندي خبرې کولې" بصرې شېبه غلې وه،دا خبره ربښتیا وه چې عالم خان دکور نه بهر یو بل مخ لاره خوش خلقه با اخلاقه ....خپلې مور سره به یې دټولې دنیا ټوکې کولې د بصرې د مور پلار او د ورونو خویندو به یې ډېر عزت کاو....شاخوباني ته یې وویل:"ډېر مې ارمان شي چې عالم خان دې راسره په نرمه ژبه خبرې وکړي،که نور نه چې وهل ونکړي،خو نه پوهیږم چې څه وکړم که چیرته نه دصبر تاویز پیدا کیدو نو عالم خان ته به مې راوړی وای" شاخوباني ژر دهغې په خوله لاس کیښودو"پام کوه چې دتاویز خبره ونکړې....دبصرې مشر لیوراسلامي دې او دتاویزونو، زیارتونو ته تګ ددوی په کور کې رواج نه لاره.

دبصرې خواښې په ښار کې ناروغه شوې وه او عالم خان دمور پوښتنې ته تللی و،دشپې ناوخته چې کور ته را ورسېدو نو بصرې ورته په انتظار ناسته وه ددوی کلې دښارنه دوه درې ساعته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دموټر لاره لرله اوس سړک هم پوخ شوی وو او دښار نه ډېرې لارې اوموټرې تر ناوخته کلي ته راتلل.
بصرۍ نه وه خبره چې عالم خان به ډوډۍ خوړلي وي که نه خوبیا هم هر شی یې ورته ژر-ژر په دسترخوان کېښودو ،اوس خویې د ډوډۍ توده ساتلو لپاره دښار نه دپلاسټیکو یو ترموز ډوله ډبه راغوښتې وه چې تر دوو دریو ساعتو به په کې هر څه تاوده وو. نن دهغې زړه ارامه و چې عالم خان به ورته څه نه وایي،خو عالم خان لومړی دسترخوان او بیا بصرۍ ته وکتل او ویې ویل:"ډېره بې عقله ښځه یې کنه" د بصرۍ زړه یو درز وکړعالم خان دځپلو سره په کټ غزیدلی و.
بصرۍ ورنږدې شوه او په وېره یې ترې وپوښتل" خیر خو دی.... مور څنګه وه....عالم خان ورته په ځیر وکتل" مور مې ښه ده زما سر مه خوره" بصرۍ په ځان کې یوه څه نور جرات پیداکړو او ویې ویل" ښه نو ولې په قهر یې ډوډۍ تیاره او ګرمه ده" عالم خان راپاڅېدو دماشومانو کټونو ته یې وکتل....ټول ویده و...دی له کوټې ووتلو نو بصرۍ حیرانه پاتې شوه څه وکړي نور کله چې به عالم خان ډوډۍ نه خوړه نو دې ته به یې وویل چې نه یې خورمه خو نن یې عجیبه چلن کاوو.هغه عالم خان پسې بهر را ووتله دغولي په بل سر کې یوه وړه کوټه جوړه وه چې ماشومانو به په کې خپل کتابونه او دښوونځي شیان ایښودل،یو ګوټ کې کټ هم واو چې کله به عالم خان دبصرۍ سره ډېرې ناندرۍ ووهلې نو هلته به ویده شو.
عالم خان دکوټې دروازه خلاصه کړه او دننه ولاړو،بصرۍ پوهه شوه چې دې به هم هلته شپه تېروي،نږدې وه چې عالم خان ددې کوټې دروازه دننه بنده کړې وای چې بصرۍ ځان په زوره کوټه کې دننه کړو او دروازه یې وتړله،عالم خان یو څه حیرانه شو، خو بیا یې خپلې څپلې ویستلی او په کټ وغزېدو، بصرۍ ورته وویل:"طبیعت خو دې سم دی کنه....ډوډۍ دې ونه خوړه؟" "څه ډوډۍ-ډوډۍ لګیا یې" عالم خان په لوړ غږ وویل:"نه یې خورم .... نه یې خورم، کوم پلاوونه کبابونه دې راته پخ کړي دي چې ته به پرې ستړې شوې یې."
دبصرۍ دغوږونو نه یوه لمبه ووتله،هغې هم په لوړ غږ عالم خان ته وویل:"خوله دې ماتېده چې دا خبره دې څو شپېبې وړاندې راته کړې وای.عالم خان دډېرې حیرانتیا نه په خپل ځای اوچت کېنېناستو،دا بصرۍ خو بل شان وه،دې بصرۍ خو قهر هم کولی شو،غږ یې څنګه لوړ کړو،دعالم خان ګوتو کې خاربښت پیداشو، هغه خپلې څپلۍ ته لاس کړو خو یودرز وشو اودهغه په سر یو دروند شی ولګیدو، عالم خان لا ځان پوهولو چې دا به څه شی وي،چې بل درز وشو او یوبل شی دهغه په پوزه ولګېدو،دکوم ماشوم دواړه بوټان دهغه په غېږ کې پراته وو،او ده سر په دواړو لاسونو کې نیولی و،په سترګو یې تیاره وه او لږه شیبه وروسته چې ده سر راپورته کړو نو بصرۍ یې ولیده چې په لاس کې یې دشیشې ګیلاس نیولی و، دعالم خان په خوله یوه غټه ښکنځله راغله خو په "وی" بدله شوه ځکه دشیشې ګیلاس دده په لورې راوالوتواو عالم خان چې دخپل مخ دحفاظت لپاره لاسونه مخ ته نیولي وو دده لاس یې ټپي کړو.
عالم خان ته په خپل ټول وجود کې د درد څړیکي احساس شوی، دهغه له خولې اوس ځږیروي را وتل، دبصرۍ دخولې څه خبره نه را وتله، بس هغه سخت په قهر وه او که چا ورته ټوپک په لاس کې ورکړی وای نو هم په دې شېبه یې عالم خان وژلو، خو دهغه دتندي او پوزې نه وینې روانې وې.
بصرۍ له کوټې را ووتله او یوه اوږده ساه یې راښکله په هغه شپه عالم خان په پخلنځي کې کورکمان او تیل لټول،او بصرۍ په ارامه ویده وه.
په بل سحر چې ماشومان ښونځیو ته تلل نوپلار یې ولیدو چې په سر یې پټۍ تړلې وه، دهغه پوزه هم پړسېدلې وه او لاس یې په شړۍ کې تاو کړی و، عالم خان چې له کوره راوتلو نو چرت یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهلو چې خلکو ته به څه وايي..... "زه دچت نه راپرېوتم ...نه-نه په ختو کې ولوېدم... " ده ته په لومړي ځل احساس وشو چې بصرى به څنګه خلکو ته باني جوړې کړې وي دوجود پرهرونه خو جوړ شي دانسان خپل غرور چې ختمېږي څومره لوی عذاب دی.
په پټيو کې يو کروندګر ترې پوښتنه وکړه"خير خو دی چا سره دې جګړه کړې ده؟"عالم خان ورته په يوه پيکه خندا وويل:
"نه ياره بيګا دموټر نه کوزېدمه... دروازه مې په مخ ولګيده...پوزه مې ويني شوه خو... خدای فضل وکړو".
اخوا بصرى شاخوباني ته دشپې کيسه کوله او بيا يې ورته وويل:
"که ښار نه دې لوښې راغوښتل ماته دناشکن (نه ماتيدونکې) ګيلاسونو يوسيټ راوغواړه هم هاغه چې نه ماتيږي"

سنيما

نازنين خپله طلای رنګه بټوه په ميز کيښوده او د اوچتو پوندو د نازکو پيزارو سره په کټ پريوته هما په يوه کرسی ځان وغورځاوو. په لاس کې نيولی د مريو ګلابی سينډلو تنی يې پرانستلی.
پروين لاتروسه د سر نه خپل ګلدار څادر هم نه وو لرى کړى او د کوټی سره جوخت غسل خانی ته يې منډه کړی وه.
دا دري واړه هم اوس د خپلی نږدی او پخواني ملګرى زيبا د واده نه راګرځيدلی وی او د ډاکټرانو د ليلیې په يوه کوټه کې وی. دا کوټه د پروين وه هغه د ښار په لوی روغتون کې د ډاکټرۍ ورستی کال (سيتاج) پوره کاوو چې ورپسی به يې سبق خلاصيده. نازنين او هما د زيبا په واده کې د ګډون لپاره د پروين په کوټه کې ايساری وی. دا پلان دوی هغه وخت جوړ کړی وۀ چې د زيبا د واده کارډ ورته رسيدلې وۀ.

پروين چې د غسل خانی نه راوتله نو يوه شيبه يې نازنين او هما ته وکتل. دواړو سترګی پټی کړی وی او په کوټه کې خاموشی وه. پروين د يوی کرسی نه ګدئ راوخيسته او نازنين يې پرى وويشته.
تاسو دواړه دلته د خوب لپاره راغلی يې؟ د نازنين او هما له خولی ګډ اوازونه راوتل {{ستړی يمه دمه کوومه}} او درى واړو کړس کړس وخندل. پروين خپل پړونی د سر نه لری کړو او په کرسی يې واچوو نابېره په کوټه کې رنګونه وځلېدل. د هغی په کميس لګيدلی ستاری مخامخ د لوی هنداری د رڼا سره يو ځای شوی او په ټولی کوټی کې يې پرک وپروک جوړ کړو. نازنين ته موقع په لاس ورغله، " ته دی ته ګوره اوس مونږ په رڼا وژنی..."

د درى واړو جينکو خندا په کوټه کې تودوالی پيدا کړو. پروين د يخچال (فريج) نه د يخو اوبو بوتل راويستو او په ګيلاسونو کې يې اوبه واړولی. ژمی تير وۀ او نن ماښام د هوا سوړوالی هم مات شوی وۀ.

دريو ملګرو د واده ښايسته جامی له ځانونو نه وويستلی، مخونه يې د سرخی پوډرو نه پاک کړل او په کټ يو ځای کيناستی.

نن شپه ددوی د خبرو موضوع يواځی زيبا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هما د طب په کالج کې خپله لومړۍ ورځ په زړه شوه زیبا هم پدی پوهنتون کې د دويم کال محصله وه د پوهنتون دود داسی وۀ چې د دویم کال جینکو به په نوو راغلو محصلینو اوبه شیندلی چې دوی په عذاب شی. تر یوی اوونۍ به جینکو همدغسی شوخی کوله. په هما اوبه وشیندل شوی، زیبا دا حمله وربانذی دومره ناځاپی کړی وه چی هغه وارخطا ډډی ته شوه..... پښه یې وخویده او په ازغن تار پریوته. ټولو جینکو چغی کړی . زیبا په لاس کې نیولی د سلورو جگ ورغوځار کړو او په منډه د هما مرستی ته راغله. دا یې را وچته کړه او په غیږ کې یې ونیوله. د هما لوپټه په ازغن تار کې ونښته او تر څو چې دوی راخلاصوله ریتاپړی تری بیلی شوی. د هما په لیچو ازغن تار خراشونه جوړ کړی وو. نوری جینکۍ له ویری وتښتیدی. د زیبا په غټو غټو سترگو کې اوښکی وی. او په یوه ساه یې له هما بښنی غوښتلی. بیا یې دا کوټی ته بوتله. دوو نورو جینکو ورسره د بستو په را وچتولو مرسته وکړه. زیبا ژر د خپلی الماری نه وچی جامی راویستلی او هما ته یې ورکړی چې جامی بدلی کړی، بیا یې د داروگانو یوه وړوکی صندوق راوړو او د هما په خراشکو یې ملهم کیښودل. یوی جینۍ ژر ژر د هغی جامی په استرۍ (اتو) اوچولی. بلی په منډه هغی له چای راوړی او بیا تر ډیره وخته دوی په خبرو بوختی وی. هما د خپلی سپینی لوپټی په غم کې وه. هغه له موره ویریده. زیبا ورله تسلی ورکړه او خپله نوی سپینه لوپټه یې د هغی په سر واچوله. زیبا هم له هغی ورځی ددی ملگری شوی وه.

نازنین په هاسټل (لیلیه) کې هغه وخت داخله شوه چې د دې ټولی کوټی نیول شوی وی. د طب ددی پوهنتون په لیلیه کې دوه ډوله کوټې وی. یو هغه چې د څلورو جینکو لپاره وی، دویم هغه چې دوه دوه به په کې اوسیدی. د لیلیی د مشری د کور سره جوختی څلور داسی کوټی وی چې په هغوی کې به د هر ټولگي استاذی جینکی ووسیدی. دوی به د مشری او د نورو جینکو تر منځ اړیکی ساتلی او ددوی ستونزي به یې لری کولی. نازنین ته هغه ورځ را په یاده شوه چې دې د څلورو جینکو کوټی ته خپل سامان یوړو نو هلته د وړاندی نه ښې الماریۍ، میز او کټونه نورو اخیستی وو. د نازنین په نصیب کې شلیدلې کټ او داسی الماریۍ راغله چې یوه دروازه یې نه بندیده. د دوی د ټولگی استاذه تر اوسه نه وه ټاکل شوی نو ځکه دی د زیبا سره ولیدل. هغی ژر یوه خاله را وبلله او د لیلیی گودام ته یې د ځان سره بوتله. هلته نه یې نازنین ته یو ښه نوی کټ ورواستولو او په بله ورځ یې د الماری د دروازی جوړولو لپاره یو ترکاڼ هم را وغوښتو. نازنین هم له دی ورځی د زیبا مریده شوه. او بیا به تل د خپلو وړو وړو ستونزو لپاره زیبا ته ورتله.
پروین ته هغه ورځ په زړه شوه چې په لومړی ځل د زیبا کوټی ته ورغله. د لیلیی ډیرې جینکی د اختر لپاره کورونو ته تللی وی. پروین پخپله کوټه کې یواځی ژړل چې زیبا وربانذی را پیښه شوه. بیا یې دا خپلی کوټی ته بوتله هغه کوټه چې په ټولی لیلیه کې د جینکو لپاره د یوی ښکلی دنیا په شان وه. پروین په لومړی ځل ولیده. په سپینو دیوالونو د چت سره نږدی زیبا پخپل لاس په رنگ د ښایسته گلونو حاشیی جوړي کړي وي. په کړکۍ او دروازی یې اسمانی رنگ پردی وی چې وربانذی د گلابو واړه واړه گلونه گنډلی وو. هم دغه گلونه د دیوال په حاشیو هم وو. د کوټې ټول فرش په سرۀ قالینه (غالۍ) پټ وۀ. په کرسیو ایښی نرمی گدۍ هم دغسی وی. پدی میز د بلو رو په یوه پیاله کې منۍ او مالټې ایښی وی. د کوټی په بل گوټ کې د شیشی په وړی الماری کې چینی لوښی او ورسره وړوکی یخچال وو چې وربانذی د تازه گلونو گیډی ایښی وۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زيبا کټ هم ريښتا چې څپر کټ وو. ددی پوښ تک سپين وو او وربانډی هماغسی سور رنگ واړه گلونه گنډلی وو. پدی لویه جالی څړيده د کټ سره جوخت په يو وړوکی ميز د بجلی (بريښنا) لمپ وو او ددی په بيخ کې گړی هم جوړه وه. د سبق په ميز کتابونه په ترتيب ايښی وو .
په يو شی هم د دوړو يا د گرد نښنه قدری هم نه وه. پروين په هغه ورځ د زيبا د سليقی نه خبره شوه. هغی اوريدلی و چې د زيبا ښايسته شيان خوښيدل خو د هغی کوټه د هغی د خپل وجود په شان ډيره ښکلا لرله. هر چا به هڅ وهلو چې د زيبا به کوم ښکلی سړی ته ودیږی، او نن دا دری واړه ملگری د زيبا واده ته تللی وی. ددوی د واده شاه ځلمی نه و خوښ شوی د عمر نه ډير ښکاريدو. رنگ يي هم ډير ښه نه وو خو په دوبۍ کې يي د کروړونو ډالرو تجارت لرلو او د کال شپږ مياشتی به په امريکا او اروپا کې گرځيدو.

هما، پروين او نازنين د زيبا د سترگو ملال احساس کړی وو خو نورو ميلمنو ته د هغی د طلايي کار قيمتی جوړه او د لکونو روپو گاڼی حيرانوونکی وی. دا چی زيبا به خوشاله ژوند تير کړی او که نه دری واړو ملگرو خپله خپله نظريه لرله. نازنين وويل چې زيبا به ټول عمر ماتم کوی هغه ډيره حسن پرسته ده هما دا خبره در کړه پدی چې زيبا د حالاتو سره سم ژوند کولی شو او پخپله به د خوشالی لاری پيدا کړی.

دواړو خپل خپل دلايل ويل خو پروين غلی ناسته وه. اخر چې دوی سترړی شوی نو هما ورته وويل پروين جانې ته خو هم څه ووايه کنه........ زيبا به خوشحاله ژوند وکړی که نه؟

پروين د شا پر تخته پرته وه او د چت پکی ته يي کتل. هغی وويل "زيبا اوس زمونږ د ژوند نه وتلی ده... کال دوه کاله وروسته به مونږ هم د يو بل نه بيلی شو. د سبق ژوند د يو ډير ښه فلم په شان وی ماته داسی ښکاری لکه چې مونږ فلم ليدو. زيبا ددی فلم يو مرکزی کردار وو. د هغی واده ووشو فلم ختم شو." هما او نازنين د پروين د خبری په ځواب کې هيڅ وونه ويلي. دوی هم هغلته...... گوبخی مو بخی ودی وی .

پروين خپلې عينکی لری کړی البم يي بند کړو او خپلی لمسۍ ته يي وويل دا زما ملگری وې. خو اوس نه يمه خبره چې څه شوی. زمونږ د ژوند هر پړاو يوه سينما وه خو د سبق د دوری سينما تر ټولو ښه وه.

پوښتنه

ما نه دخپلې لور سترگي نه هېرېږي،کله چي زما له کوره وتله يوه اوښکه يي هم تويه نه کړه،په موټر کي دکښيناستو پر وخت يي يو وارې بيا زما په لورې سر واړوو،په شونډو يي نرۍ موسکا وه خو په سترگو کي يي دومره پوښتني وې چي زما زړه يي په موټي کي ونيولو،موټر يي روان شو نو ماته خپل وجود ډير دروند معلوم شو هم هاغسي لکه چې زما دمور او پلار دجنازي پروخت وو.
اوس هم په دې تورتم کي چي کله-کله دخلکو څيرې را يادوم نو دلور سترگي مي لکه ډيوې را ښکاره شي،څومره په ارمان زما کورته راغلي وه، دهغي نه وړاندې په وروستي ځل مي د دوو کالو په غيږ کي نيولي وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه ورځ اختر و،مور ورله دشنو وریښمو ښایسته کمیس ګنډلی و،دا دنورو ماشومانو سره زما د ورور کره راغلې وه، هغه وخت هم ما دا د دوو کالو وروسته لیدلې وه،خو ما په هغه ټولو ماشومانو کې دا وپېژندله،دهغې سترګې زما سترګې وې،هغې زه نه پېژندلم او چې غېږ کې مې راواخیسته نو ماته یې حیران-حیران کتل، ما ښکل کړه نو مخ یې ژر په خپل لاس پاک کړو.
ښایي زما دړېرې ویښته ددې د مخ ګلابي څرمنې لپاره نا اشنا لمس وو، ما هغې ته خواږه په لاس کې ورکړل نو دا هغې ته ځیر شوه.
څومره بدبخته پلار ووم د هغې د مور سره مې ژوند ونه کړی شو،هغه زما نه وه خوښه .... مور او پلار راته خوښه کړې وه....اوتر څو چې ما دهغې تصویر لیدو او مور ته مې ویل چې زه یې نه کوم نو ددواړو کورنیو ترمنځ د واده خبرې خلاصې شوې وې.مشر ورور مې ټوپک را واخیستو او راته یې وویل لومړی په ما ډز وکړه او بیا دواده نه انکار وکړه ځکه زه په دې کلي کې بیا کوز ګوری نشم ګرځېدی.زما واده... زما دښځې دژوند دبربادۍ پیل و،ما خپل ډېر کوښښ وکړو چې هغې سره یوځای واوسم خو په هره خبره به راته قهر راتلو،دهغې یوه ادا، یو کار، یوه خبره مې نه خوښیده، کله-کله به راته داسې احساس پیدا شو چې زه دخپل دسر دښمن سره په یو کور کې ناست یم.عجیبه ورځې شپې وې، ما زیات وخت په ښار کې تېراوه کاروبار مې هم هلته و. هڅه به مې کوله چې نورو ښارونوته په خپله ولاړشم چې کور نه لیرې یم زه په مسافرۍ کې خوشحاله اوم،کال تیر شو اوزه په کراچۍ کې خبر شوم چې لور مې شوې ده،ما یو څو دماشومانو شیان واخیستل او کورته مې ورواستول. زما لپاره اوس کلی بې مانا ځای و په تېره چې کله په کراچۍ کې مې دکاروبار یو شریک راته خپله خور په نکاح کړه.
زما لور ددو میاشتو وه چې زه کلي ته ولاړم، لور مې په غېږ کې ونیوله نو مینه مې ورباندې ماته شوه،خو دهغې مورته مې چې کله کتل نو کرکه مې هم هاغسې په زړه کې وه،هغې رانه دشپې پوښتنه وکړه، "چا راته ویلي چې تا په کراچۍ کې بله ښځه کړېده؟" زه خبرووم چې زما دبل واده خبره به پټه نه پاتې کیږي خو ما غوښتل چې لومړۍ خپله کورنۍ دې ته اماده کړم چې زما دویم واده وزغمي،خواوس چې دې خبره راواچوله نو ماورته وویل چې دا خبره سمه وه،هغه یوه شیبه هکه پکه په خپل ځای ناسته وه بیا په منډه له کوټې ووتله پاتې شپه ما دخپلې لور او دهغې دمور ژړا یو ځای په حجره کې اورېده،زه په کټ کې ناست اوم اوسوچونه مې کول چې دوی به تر کومې ژاړي.
دهغې او زما دکورنۍ سړو هیڅ ونه وویل،دویم واده څه عیب خو نه دی،زما مور،خویندو هیڅا، هیڅ ونه ویل، خو زه پوهېدم چې زما په ښځې اور بل دی په بله ورځ هغه زمونږ له کوره ووتله اود پلار په کور کښیناسته.
زه بېرته کراچۍ ته ولاړم او بیاکال کې یوواري به مې کلي ته پېښه کوله،په لومړي کال مې لور ونه لیده،زما لومړۍ ښځې هغه ماته نه پرېښوده.دویم کال همدغه داختر ورځ وه،چې لور مې د نورو ماشومانو سره دکلی میلې ته تللې وه او زماښځې داسې ګومان نه کاووچې زه به د ورور په کور کې خپله لور ووینم، بس چانس ښه وو.ماشومانو په غولی کې لوبې کولې، دمیلې نه راوړي شیان یې یو بل ته ښودل، ځلوبۍ یې خوړلې د ډوډۍ پر وخت یو ماشوم داوبو ډک جام اړولی واو دځینو ماشومانو نوې جامې پرې لمدې شوې وې،زما دلور شین کمیس هم لوند و،دکور ښځو دماشومانو نه لمدې جامې ویستلې زما دلور نه یې کمیس لیرې کړو او هغې ته یې زما د ورېرې وچ کمیس په غاړه کړو.بیا دا لامده واړه-واړه کمیسونه او پرتوګونه په تناب ویړي کړی شول چې د ژمي په تود لمر کې وچ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ښځه لکه چې خبره شوې وه، زه پوه نشوم چې څه وخت زما لور دنورو ماشومانو دډلې او زما دژوند نه ورکه شوه،خو زه چې دوروور له کوره وتلم نو هغه وړوکې شین کميس مې دکوټ په جيب کې و.
دا کميس تراوسه زما په الماری کې دنورو ډېرو شيانو سره خوندي دی،ددويمې ښځې مې زوی وشو نو په کلي کې مې خويندو خواړه وويشل،ما نه غوښتل چې زما لومړۍ ښځه ټول عمر زما لپاره سر سپين کړي، هغې ته مې پيغام ورواستوو چې که غواړي نو زه به يې ازاده کړم، دطلاق نوم بد دی خو دادې هم بل واده وکړي،په غوښتنه کې زما نه زيات زما دويمه ښځه فعاله وه،خو لومړۍ ښځې مې هماغه څه وکړل چې زمونږ دټولنې پښتنې ښځې يې کوي،دا چې ځان وژني خو دطلاق پيغور نشي وړی.
بيا دژوند څرخ دومره ګړندی وڅرخېدو چې شل کاله واوښتل،زما مور پلار مړه شول دمشرې ښځې يو ورور په څه خبره ځان ووژلو دهغې مور هم مړه شوه،زه څوواري کلي ته ولاړم خو دلور ديدن راته ناممکن کار وو،زما ورونو خويندو هڅه وکړه چې ماشومه دې راته پريږدي،ما اوس هم هغې ته پيسې ورلېږلې دلور لپاره به مې په اختر اوبرات کې شيان وراستول،خو نه پوهيدم چې لور مې زه يادولم او که نه.
هغې دکلي د ښونځی سبق خلاص کړو مور دښار په يو کالج کې داخله کړه،زه څوواري کالج ته ولاړم چې هغه ووينم،خو دکالج مشرې راته اجازه رانه کړه.
ماته خدای دوه نور زامن هم راکړل، داسې ښکارېده لکه چې زما په قسمت کې نورې لوڼې نه وې،زما دويمې ښځې به راپورې خندل چې خلک زامن غواړي او ته دلوڼو ارمان کوې.
په کلي کې به دنږدې خپلو خپلوانو ودونه کېدل نو ما به خپله کېمره چاته ورکړه چې دټولو نجونو تصويرونه دې
واخلي،خوزما دلور تصوير به چا نشو اخيستی،هغه د مور له خوا ودونو ته هم نشوه تللې،زما سزا همدا وه چې دلور مخ ونه وينم،بيا خبر شوم چې زما لور په يو دفترکې ځان ته کار پيدا کړی و،ما دې دفتر ته څو واري ټيليفون وکړو خو ددې سره مې خبرې ونکړې شوی.
زما زامن اوس لوی دي، يو په پوهنتون کې دی،دوه نور په کالجونو کې سبق وای، زما کاروبار اوس نورو خلکو سمبالوو،ماته دزړه مرض پيدا شوی و او ډاکټرانوراته داوږدو سفرونو اجازه نه راکوله، دشکرې مرض زما دسترګو نظر کم کړی و.مشر ورور مې مړ شو نو په ما دزړه حمله راغله،او په روغتون کې داخل شوم بيا کورته په راتلو زما دويمې ښځې يوه ميلمستيا وکړه. ددې ميلمستيا په دويمه ورځ زه دخپل کور په برنډه کې ناست اوم چې نوکر خبر راوړ چې يوه جينۍ ما ليدل غواړي، زه د لوېې دروازې پورې ولاړم خيال مې دا وو چې څوک به نوکرۍ لپاره راغلې وي،هلته زما لور ولاړه وه ما د ليدو سره سم وپېژندله، سترګې يې زما سترګې وې ما په غېږ کې ونيوله نودهغې سترګې ډکې شوی،دننه مې بوتله نو مخامخ راته ښځه ولاړه وه، هغه زما دوينا نه وړاندې پوهه شوې وه او رنګ يې ژېړ تښتيدلی وو.
ماته خپله ناروغي هېره شوه،څوساعته مې هم دلور سره خبرې کولې،هغه زما دناروغۍ نه خبره شوې وه زما دژوند دهر پړاو نه خبره وه،زما د زامنو نومونه هم ورله ورتلل،زما دويمې ښځې ته يې ادې وويل،هغه دخپل مور دمخالفت سره زما ليدو ته راغلې وه،زه يوڅه خواشينی اوم هغې ته مې په قهر وويل چې ځوانې جينکۍ يواځې نه ګرځي،خو هغې راته وويل:"بابا زه په الوتکه کې راغلې يم مشرې ببونه مې ستا پته اخيستې وه،ټيليفون شميره هم راسره وه زما ددفتر يوه ملګرې دلته په کراچۍ کې واده شوې ده،او هغې ماته ويلې و چې که راتلې نو زه به دې دهوايي ميدان نه راولم" زه دهغې په جرآت خوشحاله شوم، دغرمې د ډوډۍ نه وروسته مونږ په باغ کې کښيناستو او هغې ماته دخپل سبق او ددفتر خبرې وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هيڅ خبر نشوم چې زما زامن څه وختې كورته راغلل، دوى څه وويل... څه يې وكړل زما توله توجه خپلې لور ته وه،مازديگر مهال دهغې ملگرې ورپسې ټيليفون وكړو، دشپې لپاره بيرته تلله او كه نه. ما هغه ايساره كړه خو زما دويمه ښځه خوشحاله نه ښكاريده.زه پوهيدم چې هغه زما دلور په مخ كې خپله بنهويني،خوزما تنده ډيره وه ما غوښتل چې دتيرو څوكلونو مينه په خپلې لور وشيندم هغه دومره ونازوم چې ټولې فاصلې وركې شي.
دشپې دډوډۍ نه وروسته هم مونږ خبرې كولې بيا ناوخته هغه دميلمنو دايسارېدو كوټې ته ولاړه او زه چې په خپل كټ پرېوتم نو ښځې مې ژبه پرانيستله،هغې په يوه ساه بې شمېره پوښتنې كولې"دا به څومره ورځې دلته وي؟ په كوم هدف راغلې ده؟ مور به راليږلې وي؟دومره موده وروسته يې ولې راپرېښوده؟ دا به زما كور خو نه ورانوي؟"خو ما دهغې ديوې پوښتنې ځواب هم نه وركاوو زما داوړو نه لكه چې يو لوى پيټى ليرې شوى وي،دشپې مې په ارامه خوب وكړ.
په دويمه ورځ هم ما دلور سره تيره كړه،دهغې غږ پرما ډيرخوږ لگيدو،غوښتل مې چې ټوله ورځ هم ددې خبرې واورم،دهغې له خولې چې بابا به مې واورېدو نو زړه به مې په ټوپونو شو زما زامنو ماته "ډيډي" ويل، مازديگر زما لور دخپلې ملگرې كورته ولاړه چې خپلې جامې كالي او نور شيان راوړي.
هغه چې لاړه نو ښځه راته مخې ته كښېناسته اوبيا يې پوښتنې پيل كړې ما ورته په قهر وويل:"زما غوږونه مه خوره هغه زما ليدو ته راغلې ده كار لري...ولاړه به شي دميرې دښمني ورسره مه كوه"ښځه مې ددې خبرې په اوريدو لا په قهر شوه،راته يې وويل چې زه ډېر كمزورى يم، دا جينۍ به دهغې كورورانوي اوس په خپله راغلې ده بيا به ورپسې مور هم راشي،ما دهغې دتسلۍ لپاره ورته ډېر څه وويل خو دې په ژړا پيل كړه.زامن مې دخپلو كوټونه راوتل مونږ ټول يو ځاې كښېناستو،اوترډېره وخته مو خبرې كولې،زامنو مې د مور پلوي كوله وروستۍ خبره داوه چې زما لور يوه شپه به نوره زمونږ په كور كې كوي بيا چې هر چېرته غواړي ځي به،ما ښځې ته منت زارۍ وكړې چې هغه به ولاړه شي داسې تادي ښه نه ده،خودې راته گواښ وكړو چې كه يوه بله شپه مې لور راكره وكړه، نو دا به دزامنو سره له كوره وځي.
ماښام زما لور خوشحاله-خوشحاله راغله يو وړوكى تور صندوق يې ځان پسې را ښكلو،ما نوكر ته اشاره وكړه نوهغه ترې صندوق ونيولو او كور ته يې دننه كړو.مونږ دواړه په برنډه كې كښناستو زما كور سمندر ته نږدې دى او په دې ماښام ډېره ښه هوا چلېده،دبرنډې دستنې سره درامبيل دگلونو ځيلۍ دسپينو گلونو نه ډكه وه او دگلونو وږمې دهوا سره يو ځاى شوې وې،زما لور دځيلۍ نه يو څو گلونه وشوكول....بوى يې كړل او بيا راسره كښيناسته راته يې وويل:"بابا ددې كور همدغه ځاى ډېر ښكلى دى" زه خبر اوم چې دهغې دا ځاى خوښيدو،پرون مونږ دلته څومره خبرې كړې وې نن مو چاى او دغرمې ډوډۍ دلته يو ځاى خوړلې وه.
ما دهغې نه پوښتنه وكړه چې په كراچۍ كې څومره وخت پاتې كيده،هغې وويل زما ټكټ ديوې اوونۍ لپاره دى خوزه غواړم صبا بېرته ولاړه شم،هغې چې دا خبره وكړه نو زما سترگو ته يې وكتل ما ترېنه سترگې بلې خواته واړولې هغې ته مې هيڅ ونه ويل هغې زما دخبرې انتظار كاوو خو ما ورته هيڅ نشو ويلى،په سينه مې يو لوى كانى پرېوتو،لاس مې اوچت كړو خو هغې د وړاندې نه راته گيلاس نيولى و ما ترېنه يو څو گوټه اوبه وڅښلې.په دې كې يوې خدمتگارې غږ وكړو چې ډوډۍ تياره ده ،مونږ دننه ولاړو نو لور مې دټولو سره روغبړ وكړو،ټول غلي وو،زما دښځې سترگې اوس هم سرې ښكارېدې...سره له دې چې هغې مخ لاس وينځلى او سرخي پوډر يې كړې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه نه پوهیدم چې دهغې سرې سترګې به زما لور هم لیدلې وي او که نه دا زما وهم وو،ښځې مې لکه دېرون په شان ورسره عادي خبرې کولې دخواړو شیان یې ورته ورکول،خو پرون اونن کې فرق و یا ښایي ماته په کې فرق ښکارېدو.

د ډوډۍ نه ورسته مونږ بیا برنډې ته راووتلو لور مې جامو بدلولو لپاره خپلې کوټې ته ولاړه نو ښځې راته بیا خپله خبره یاد کړه،ما ورته وویل:"ډېره مه دردېږه هغه صبا ته ځي"ښځه مې ددې خبرې په اورېدو ارامه شوه،بیا مې چې لور راسره کښیناسته نو هغې ورسره خوږې خوږې خبرې پیل کړې،ما دخپلې لور سره سترګې نشوی لګولې نه مې ورته ویلی شول چې صبا ته مه ځه یوه اونۍ ایساره شه،نه مې ورته دتللو ویلی شول،زما ښځې ورته د دروغو ستونه کول چې "کاش که یو څو ورځې نوره ایساره شوې وای" هغې به زر ماته وکتل زما لور دا خبره زما دخولې غوښتله،خوما هېڅ نشو ویلی.زما په خوله یو غټ قلف لګېدلی و،زه نه پوهیدم چې نور مې ورسره څه خبرې وکړې،شپه څنګه تېره شوه.....سحر څنګه وشو،هغې څنګه ځان ته په الوتکه کې سیټ پیداکړو اوهغه کومه ګړۍ وه چې دا زما له کوره ووتله،نه پوهیږم چې غرمه وه که ماښام،هغې څه ویل او څه نه ویل،ماته ترغاړې ووتله اوبیا چې موټر کې کښیناسته نو یوواړې مې سترګې دهغې په سترګو

ولګیدې،هغه ډېره په حوصله موټر کې کښیناسته په شونډو یې موسکا وه،خو په سترګو کې یې یوه پوښتنه وه......او زه ددې پوښتنې په ځواب پسې تراوسه ګرځم،زما دسترګو نظرولاړو زه دنورو محتاج یم، ښځه مې په ورځ کې یو ځلې راسره کښیني، زامن مې کله راته راشي کله نه ،زه نه یم خبر چې نن څویمه ورځ ده یو بوډا نوکر زما خدمت کوي او هغه مې ددنیا له حاله خبروي.

خو زه چې ځان ته یم دلور سترګې وینم او دهغې دسترګو هغه پوښتنه هم چې"پلاره ته ماته ولې نه وایې چې پاتې شه."

پای.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library